

Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University
Faculty of Romance and Germanic Philology
Linguistics and Translation Department

Translation Project:
Translating Emotions in *Meet Me Under the Northern Lights* by Emily Kerr

Перекладацький проєкт:
**Відтворення емоційності в українському перекладі любовного роману
(на матеріалі «Meet Me Under the Northern Lights» Емілі Керр)**

MA Paper

Daria Kebets
PERm12414d

Research supervisor:
A. Chesnokova, Ph.D.

Цим підписом засвідчую, що подані на
захист рукопис та електронний документ
є ідентичні.
01.12. 2025

Kyiv 2025

Abstract

This translation project is dedicated to the research of conveying emotionality in the Ukrainian translation of the contemporary romance novel *Meet Me Under the Northern Lights* by the British author Emily Kerr. The work consists of two chapters.

Chapter 1 presents translations of excerpts from the novel, focusing on accurately conveying the emotional tone, stylistic devices, and idiolect of the author. The main task was to preserve the naturalness and informality of the original language while rendering it according to the norms of the Ukrainian linguistic environment.

Chapter 2 provides an analytical review of the translation techniques used to reproduce emotionality at various linguistic levels — lexical, grammatical, syntactic, and stylistic. Particular attention is paid to reproducing the author's tone, colloquial elements, and means of expressiveness characteristic of contemporary English-language romantic fiction.

Key words: *emotionality, romance novel, translation techniques, linguistic levels, author's tone, colloquial elements.*

Анотація

Цей перекладацький проєкт присвячений дослідженню відтворення емоційності в українському перекладі сучасного любовного роману «Meet Me Under the Northern Lights» британської письменниці Емілі Керр. Робота складається з двох розділів.

У першому розділі представлено переклад фрагментів роману, де головна увага зосереджена на точному переданні емоційного тону, стилістичних засобів та ідіолекту автора. Основним завданням було зберегти природність і неформальність мови оригіналу, водночас відтворюючи її відповідно до норм українського мовного середовища.

У другому розділі здійснено аналітичний розгляд перекладацьких прийомів, використаних для відтворення емоційності на різних мовних рівнях — лексичному, граматичному, синтаксичному та стилістичному. Особливу увагу приділено відтворенню авторського тону, розмовних елементів і засобів експресивності, характерних для сучасної англomовної романтичної літератури.

Ключові слова: *емоційність, любовний роман, перекладацькі прийоми, мовні рівні, авторський тон, розмовні елементи.*

Table of Contents

Table of Contents.....	3
Introduction.....	4
Chapter 1. Translation of the fragment <i>Meet Me Under the Northern Lights</i> by Emily Kerr	5
Chapter 2. Translation commentary	41
2.1. Book description	41
2.2. About the author	41
2.3. Text characteristics	42
2.4. Emotionality in literary translation and linguistic levels	42
Conclusions	54
List of References	55
Appendices.....	57

Introduction

In today's world, translation plays a fundamental role in shaping global communication, cultural exchange, and the dissemination of knowledge. Translation is not only a linguistic act, but also a powerful and key tool for dialogue between peoples, promoting mutual understanding, empathy, and tolerance. Through translation, people have access to science, literature, philosophy, art, and more, crossing linguistic and cultural boundaries. Without translation, the values and achievements of one culture would remain confined to a single language, and the world would never know about them.

Translators have become intermediaries between cultures, taking on the responsibility of conveying not only words, but also meanings, ideas, and emotions. This profession requires accuracy, awareness, and creative flexibility. Through translation, texts take on new life in different linguistic realities, allowing readers to perceive foreign stories as if they were written in their native language.

Translation plays a particularly important role in the field of literature. Literary translators are interpreters and co-creators at the same time, as their task is to recreate the emotional world of the original author for a new audience. A successful translation must preserve the tone, atmosphere, rhythm, and idea of the author, allowing readers to experience the same aesthetic effect and emotions.

However, translating emotion remains a very difficult aspect of literary translation. Emotions are deeply rooted in language and style, and are closely linked to linguistic structures, syntactic patterns, cultural norms, and connotations. What sounds gentle, passionate, or harsh in one language requires a completely different expression in another. Therefore, translators must constantly balance accuracy to the text with sensitivity to the emotional expectations of the target audience.

The issue of conveying emotionality in translation has been addressed by numerous scholars, including Baker, M., Downing, A., Locke, P., Leech, G., Norrick, N., Short, M., and others, whose works form an important theoretical basis for the present research.

The relevance of this study lies in the growing interest in the translation of fiction, especially contemporary romance novels, a genre that relies on empathy, compassion, and reader interaction with characters.

The aim of this research is to define the ways of conveying emotionality in the Ukrainian translation of Emily Kerr's *Meet Me Under the Northern Lights*.

To achieve this aim, the following objectives were set:

1. to describe the book, its characteristics, and the author.
2. to define the concept of emotionality.
3. to explore how emotional expression is reproduced across linguistic levels.
4. to summarize the selected techniques and the application of certain strategies

The research consists of an introduction, two main chapters, conclusions and an abstract. Chapter 1 is dedicated to translation and chapter 2 is a translator's commentary about the application of the translation techniques. The source text consists of 11903 words (63788 characters) whereas the target text consists of 9349 words (57868 characters).

The translation project is verified in Ukrainian Scientific and Practical Conference 2025 "New Trends in Translation Studies, Philology and Linguodidactics in the Context of Globalisation Processes".

Chapter 1. Translation of the fragment *Meet Me Under the Northern Lights* by Emily Kerr

Chapter 1

‘No pass, no entry.’

‘But I’m due on air in less than ten minutes,’ I pleaded into the intercom, hopping anxiously from one foot to the other as I tried rummaging through my handbag yet again to find my missing ID. I racked my brains to see if I could work out when I’d last seen it, but my memory of last night was a little patchy. Mornings will do that to a person, although it could also have had something to do with the open bar at Barry the security guy’s retirement bash. Given my early alarm call, I should probably have given it a miss. But as I remind my mum when she drops one of her frequent hints about me needing to be sensible and settle down, if Lucy’s life is boring, so is Lucy’s radio show. Besides, it would have been rude not to have given Bazzar a decent send-off.

‘That’s what they all say.’ Barry’s replacement on the other side of the door sounded supremely indifferent to my plight. I could just about make out his shadowy form through the glass. He was lolling behind the reception desk, hands behind his head. If I wasn’t very much mistaken, my frantic ringing of the buzzer had woken him from a nap. I don’t really blame the guy. I would much rather have been asleep too.

‘How many people do you get trying to break in at stupid o’clock in the morning? People aren’t that desperate to get hold of the coffee cups we give out as prizes.’

I regretted the words instantly. If I was going to get into the studio on time to wake up the good folk of the UK with the effortless stream of cheery banter that they’d come to expect from their favourite breakfast radio presenter, then I needed to get this bloke onside, and fast. Unfortunately, it’s a little hard to charm someone into submission when they’re nice and cosy

Розділ 1

— Без пропуску вхід заборонено.

— Але я маю вийти в ефір менш ніж за десять хвилин! — ледь не плачучи, казала я в домофон, тупцюючи на місці та поспіхом нишпорячи в сумочці в пошуках зниклого пропуску.

Я ламала голову, намагаючись згадати, коли я бачила його востаннє, але мої спогади про минулий вечір були дещо розмиті. Зранку таке буває, хоча цілком ймовірно, що винен у всьому безлімітний бар на вечірці з нагоди виходу охоронця Баррі на пенсію. Зважаючи на мій ранній підйом, мені, мабуть, слід було залишитися вдома. Але, як я завжди кажу мамі, коли вона вкотре натякає, що мені час стати серйознішою і взяти себе в руки: нудне життя — нудне й шоу Люсі. Крім того, було б неввічливо не організувати Баззеру достойну прощальну вечірку.

— Усі так і кажуть, — відповів новий охоронець, якому явно було байдуже до моїх проблем.

Я ледь розгледіла його через темне скло. Він розвалився за стійкою рецепції, закинувши руки за голову. Якщо я не помиляюсь, мої панічні спроби достукатися розбудили його. Однак я й не звинувачую. Сама б залюбки подрімала.

— Як часто люди намагаються вломитися в таку непристойну пору? Вони ж не настільки відчайдушні, щоб лізти вночі за нашими призовими кавовими чашками.

Я одразу ж пошкодувала про свої слова. Якщо я хотіла вчасно потрапити до студії, щоб розбудити своїх любих шанувальників з усієї Британії легким потоком радісних балачок, які вони звикли чути від улюбленої ведучої ранкового шоу, мені терміново потрібно було завоювати довіру цього чоловіка. На жаль, важко підкорити того, хто спокійно гріється всередині тоді,

inside, and you're stuck out in the dark, freezing your butt off. I settled instead for the unsubtle method of rapping my knuckles against the door frame until the persistent banging irritated him sufficiently enough to drag himself up from his seat, turn the lights on, and come across to inspect me at close quarters.

I practically genuflected when he finally opened the door.

'I'm so sorry for disturbing you, and I promise I won't forget my pass again, but it's an emergency, and if I don't get into the studio in the next five minutes, the breakfast show won't get on air.'

'But the breakfast show is presented by Lucy Fairweather.' My adversary folded his arms and frowned disapprovingly.

'That's me,' I said trying to maintain a friendly demeanour while inwardly screaming in frustration.

He looked at me, then pointedly glanced across at the triple-sized poster of my face which decorated the wall behind reception. He studied the image for a moment, then turned his attention back to my sorry features and shook his head in disbelief, leaving me feeling as attractive as the before picture in a magazine makeover. Yes, my appearance is a tad different from the poster girl version of myself, but show me a breakfast presenter without dark circles and bags under their eyes big enough to use instead of a suitcase for holidays. Getting up at 3:30am every weekday takes its toll on a person. Besides, I spent four hours getting contoured half to death for that picture and they were extremely generous with the airbrushing afterwards. To be honest, I look nothing like that image, even on the rare occasion when I've had the energy to make an effort on a morning.

'It is me,' I pleaded. 'I'm Lucy Fairweather, wishing you fair weather for today.' I cringed as I put on my radio voice to do my trademark sign off, in the desperate hope that it would spark some kind of recognition from the guy. His expression

як ти до смерті замерз у темряві. Тому я обрала зухвалу тактику і стукала пальцями по дверях до тих пір, поки мої настирливі удари не вивели його настільки, що він піднявся, увімкнув світло і підійшов подивитися на мене зблизька.

Я ледь не впала на коліна, коли він нарешті відкрив мені двері.

— Вибачте, що потурбувала. Обіцяю, що надалі не забуватиму свій пропуск, але це форс мажор. Якщо я не потраплю до студії через п'ять хвилин, ранкове шоу просто не вийде в ефір.

— Але ж ранкове шоу веде Люсі Фейрвезер, — мій опонент схрестив руки і невдоволено насупився.

— Так, це я, — відповіла я, намагаючись зберегти привітний вираз обличчя, хоча всередині мене розривало від роздратування.

Він подивився на мене, а потім показово кинув погляд на величезний плакат із моїм обличчям, що висів на стіні за стійкою рецепції. На мить він зупинився на постері, потім знову глянув на моє жалюгідне обличчя і з недовірою похитав головою, змусивши мене відчувати себе як на фото «до» в журналі про зміну образу. Так, я виглядаю трохи інакше, ніж на плакаті, але покажіть мені ведучу ранкового шоу без темних кіл і мішків під очима — ще й таких великих, як у зомбі. Підйом о 3:30 у будні дається взнаки. До того ж, я витратила 4 години на контуринг, що нагадували тортури, а потім те фото ще й щедро відретушували. Чесно кажучи, я взагалі не виглядаю так, як на цьому знімку, навіть у ті рідкісні дні, коли в мене вистачає сил, щоб привести себе зранку в порядок.

— Та це я, — наполягала я. — З вами була погода від Люсі. Нехай проблеми та незгоди не роблять вам в житті погоди. Мені стало ніяково, коли я імітувала власний голос для радіоефіру, щоб сказати фірмову фразу на прощання. Я сподівалася, що це хоч трохи змусить того чоловіка впізнати мене. Але він залишався непохитним. Я вже збиралася дістати своє водійське посвідчення,

remained impassive. I was about to whip out my driving licence to see if he'd accept that form of ID, when my producer Mike, aka the grumpiest man in broadcasting, stomped into reception and greeted me with his usual glower.

'Where the bloody hell have you been? I was about to call the network and tell them they'd have to put out the emergency show. You're meant to be in the studio saying that kind of nonsense, not prancing around reception showing off to the help.'

'And a good morning to you too, Mike. Really sorry I'm cutting it so fine. I misplaced my pass again, as I was explaining to our very diligent new security guard.' My attempt to ingratiate myself with Barry's replacement was met with stony silence, but he did at least move away from the doorway, so I could squeeze past his mountainous form and into the building.

The on-air light outside the studio flashed, giving us a warning that we had only three minutes until I was due to broadcast. Mike's expression grew more thunderous and I braced myself for the traditional round two of him making a snide comment about women and timekeeping, but thankfully I was saved from my daily dose of sexism by the arrival of our newsreader.

'Morning, Lucy, it looks set to be another gorgeous autumn day. I've got some really heart-warming stories lined up for the bulletins today, you're going to love them.' Skye breezed towards us, smiling with the calm assurance of someone who'd already been up doing yoga for hours. If she wasn't such a lovely person, it would be easy to resent her for being so ridiculously perfect.

'Typical,' muttered Mike under his breath, momentarily disarmed by Skye's general aura of Zen. He rolled his eyes and clomped into the studio, still grumbling about the unreliability of the female sex. Skye winked at me and surreptitiously passed across a page of notes as we followed him in.

щоб перевірити, чи прийме він його як підтвердження моєї особистості, як раптом мій продюсер Майк, відомий як найбуркотливіша людина радіоіндустрії, гримнув дверима рецепції і зустрів мене своїм звичним сердитим поглядом.

— Де тебе, чорт забирай, носило? Я вже хотів дзвонити на канал, щоб запускали резервне шоу. Твоя задача — базікати різні нісенітниці в студії, а не розгулювати рецепцією й хизуватися перед персоналом.

— І тобі доброго ранку, Майку. Вибач, що через мене піджимає час. Я знову кудись подівала свою перепустку, як я вже пояснювала нашому новому дуже відповідальному охоронцю.

Я намагалася задобрити нового охоронця, але у відповідь отримала гробову тишу. Втім, він хоча б відійшов від дверей, тож я змогла пролізти повз його гігантську постать і потрапити всередину.

За дверима студії замиготів індикатор «ефір» і ми зрозуміли, що до мого виходу в ефір залишилося всього три хвилини. Вираз обличчя Майка став ще сердитішим, і я приготувалася до традиційного другого раунду його їдких жартів про жінок і пунктуальність, але, на щастя, від щоденної дози сексизму мене врятував прихід нашої ведучої новин.

— Доброго ранку, Люсі! Схоже, на нас чекає ще один прекрасний осінній день. Я підготувала на сьогодні кілька зворушливих історій — вони тобі точно сподобаються.

Скай, немов легкий вітерець, підійшла до нас, впевнено й безтурботно посміхаючись, як людина, що вже кілька годин промедитувала. Якби вона не була такою приємною, було б неможливо не заздрити їй за надмірну ідеальність.

— Нічого нового, — буркнув Майк собі під ніс, на секунду збитий з пантелику енергією дзен, яку випромінювала Скай.

Закотивши очі, він поплентався в студію, все ще бурмочучи, що на жінок не можна покластися. Скай підморгнула мені й непомітно передала аркуш з нотатками, коли ми пішли слідом за ним.

‘A few things I thought might interest you, Luce,’ she whispered. I looked down at the paper and saw she’d compiled a list of some extra talking points and quirky stories to help me fill the show, something which Mike was meant to do as a fundamental part of his job, but had never bothered with. The woman deserved a promotion. Four hours is a long time to single-handedly fill with chat and make it sound effortless, especially when one is slightly fuzzy of head. I don’t know what I’d do without her.

I logged onto the computer and briefly scanned the day’s music playlist before sending Skye a quick instant message so Mike wasn’t privy to our exchange.

‘You’re a star. I owe you a massive drink.’

‘As long as it’s one of those gorgeous smoothies of yours, you’re on,’ she pinged back with a spattering of thumbs up and smiley face emojis.

‘I’m off alcohol for the moment.’

The cheesy jingle announcing the start of the Lucy Fairweather Breakfast Show prevented me from enquiring further.

As Skye launched enthusiastically into the headlines, Mike threw a packet of throat sweets at the side of my head, and held up a bit of paper on which was scrawled, ‘Take these or you’re going to sound as hungover as you look.’

The live microphones stopped me from answering him back, so I had to content myself with sending a dark glare in his direction. Hungover? How dare he? Of course I wasn’t hungover. Admittedly I felt a bit grotty, but there had been a bug doing the rounds of the office, and I was pretty sure I was coming down with it. And I drank no more than anyone else at Barry’s leaving do. Why shouldn’t I let my hair down with everyone else? The breakfast show may be the slot that everyone would kill to get, but no one talks about the cost it can have on your

— Тут є дещо, здатне тебе зацікавити, Люс, — прошепотіла вона.

Я глянула на аркуш і побачила, що Скай склала список додаткових тем і кумедних історій для ефіру — завдання, яке формально належить до обов’язків Майка, але він ніколи не вважав за потрібне його виконувати. Ця жінка заслуговувала на підвищення. Чотири години базікати і водночас звучати невимушено — це ще те випробування, особливо коли в голові каша. Що б я робила без неї.

Я зайшла в систему, швидко пробіглася очима по плейлисту на день і поспіхом надіслала Скай повідомлення, аби Майк не був у курсі нашої переписки.

— Ти – моя рятівниця! Я в боргу перед тобою.

— Якщо це буде один із твоїх неймовірно смачних смузі, я – за, — відповіла вона, додавши декілька смайликів.

— Я тимчасово у зав’язці ...

Трохи банальний джінгл, що звучав на початку ранкового шоу «Погода від Люсі», не дав мені змоги продовжити розмову.

Щойно Скай з ентузіазмом почала зачитувати головні новини, Майк шпурнув у мою сторону пакет льодяників і підняв аркуш із написом: «Візьми, інакше звучатимеш так само паршиво, як і виглядаєш з похмілля».

Увімкнені мікрофони не дали мені відповісти, тому довелося лише свердлити його поглядом. Паршиво? Та як він сміє? Звичайно, я не з похмілля. Так, почувалася я кепсько, але в офісі гуляв вірус, і я була впевнена, що підхопила його. І я не випила більше, ніж будь-хто інший на проводах Баррі. Чому я не можу відпочити разом зі всіма? Ранкове шоу — це робота, за яку кожен готовий горло перегризти, але ніхто не говорить про ціну, яку ти платиш своїм особистим життям. Якби я дійсно хотіла мати

social life. If I was fixated on getting my eight hours before work, I'd be going to bed at 7pm or earlier.

Skye finished her bulletin with a cute story about a dog that had saved its owner from drowning, then handed over to me. I hastily swallowed my medicine as instructed and turned on my microphone.

'Oi oi, here's a shout out to the early morning heroes.' I started off with my customary greeting, although maybe it didn't have its usual pizzazz as my voice was admittedly rather more gravelly than normal. I was definitely succumbing to the lurgy. 'It's five past six in the morning, and if you're awake and fully conscious, then you are winning at life. You're doing better than me, guys, that's for sure. Let's kick off with a big tune to start your Tuesday morning.' I looked up and caught Skye shaking her head and pointing at the digital display on the wall. 'Oops, your Wednesday morning. Just keeping you on your toes, folks, you know what I'm like.' I forced a raucous peel of laughter which left my brain vibrating in my skull.

I moved the fader up and hit play. As the strains of 'I don't like Mondays' blasted out of the studio speakers, my head started throbbing even more.

I don't know how I got through the show. Mike seemed to have decided to punish me for my late arrival by making me play all the noisiest tracks, plus he kept putting through all the difficult callers on the phones, abandoning me to handle them live on air which my brain really wasn't up to. As the clock ticked towards ten, my stomach was grumbling so loudly I was afraid listeners would start texting in to ask if there was an earthquake in the studio. Skye, bless her, had offered me half of her scrambled vegan egg substitute, but it turned my stomach just looking at it. Mike had smugly eaten his cornflakes at eight o'clock, bang on time as per his usual schedule, and then locked the cereal box away, pointedly not offering me a share of the

восьмигодинний сон перед роботою, то лягала б о сьомій вечора або навіть раніше.

Скай завершила свій випуск милою історією про собаку, який врятував свого господаря від утоплення, і передала мені естафету. Я швидко проковтнула пігулку і ввімкнула мікрофон.

— Гей-гей, привіт усім ранковим героям! — почала я зі свого звичного вітання, але не так драйвово, як завжди, бо голос мій був помітно хрипким. Вочевидь я підхопила якусь застуду. — Отже, п'ять хвилин на сьому, і якщо ти вже на ногах і при тямі — ти вже переможець у цьому житті. Друзі, ви явно справляєтесь краще за мене. Тож розпочнемо вівторок з чудового треку. Я підняла очі й побачила, що Скай хитала головою і показувала на цифровий дисплей на стіні.

— Упс, друзі, у вас вже ранок середи. Просто тримаю вас у напрузі, ви ж знаєте, я така.

Я змусила себе розреготатися так гучно, що здавалося, мій мозок ось-ось вибухне.

Я підняла повзунок гучності і натиснула «play». Як тільки зі студійних колонок зазвучала пісня «I don't like Mondays», моя голова почала пульсувати ще більше.

Не знаю, як я справилася з цим шоу. Майк, схоже, вирішив покарати мене за запізнення, змушуючи ставити найгучніші треки, і крім того, підключав усіх проблемних слухачів, залишаючи мене з ними в ефірі наодинці. Мій мозок ледь не закипів. Коли годинник показував вже майже десятю, мій шлунок гуркотів так, що я боялася, щоб слухачі не почали надсилати смс з запитаннями про землетрус у студії. Скай, добра душа, дала мені половину свого веганського омлету, але мені ставало зле лише від одного погляду на нього. Майк із задоволенням з'їв свої кукурудзяні пластівці рівно о восьмій, власне як і завжди, а потім демонстративно заховав коробку, не запропонувавши мені жодної крихти. Типовий приклад його ставлення до командної роботи.

bounty. Classic demonstration of his attitude towards being a team player.

Finally, it was thirty seconds to ten o'clock and I dipped the music on my last track (a particularly long one that I'd chosen to give myself less time for talking) and signed off from the programme.

'We've got the news coming up shortly, but that's all from me today. If you're not at work yet, hurry up, you're running late. Jonno's up next with his Wednesday Whiners, sorry, Winners, lots of chances to get your hands on some cash, but this is Lucy Fairweather, wishing you fair weather for today.'

I fired off the final jingle, leaned back in my chair and briefly closed my eyes, relishing the brief respite from the brightness of the room.

'Am I going to have to wheel you out of here on that thing? Because you currently look like you're not capable of standing up and walking in a straight line,' said Mike, slamming his headphones down on the desk with such force I thought he was going to snap them in half. Skye flinched. For a journalist, she's surprisingly squeamish when it comes to any kind of conflict. I shot Mike a warning look.

'Calm down, Mikey,' I said. 'No need to get your knickers in a twist.' I sent a reassuring smile in Skye's direction, and deliberately removed my headphones with great care. After a good old stretch, I pretended to stagger towards the exit to make her laugh and dissipate the tension in the room.

The heavy studio door swung open and Jonno shambled in, his nose still deep in a newspaper.

'Hey, Jonno, the place is all yours. I'm off in search of breakfast. Watch the producer headphones, they're looking a little fragile now.'

Нарешті до десятої залишалося лише тридцять секунд, і я приглушила гучність останнього треку (я свідомо обрала такий довгий, щоб менше говорити) і завершила ефір.

— Незабаром на вас чекає випуск новин, а поки у мене все на сьогодні. Якщо ви ще не на роботі — поспішайте, інакше запізнитесь. А далі в ефірі Джонно зі своєю програмою «Середа ледарів», ой, вибачте, «Середа лідерів», де безліч шансів виграти гроші. З вами була погода від Люсі. Нехай проблеми та незгоди не роблять вам в житті погоди.

Я запустила фінальний джінгл, відкинулася на спинку крісла й на мить заплющила очі, дозволивши собі короткий відпочинок від сліпучого світла.

— То що, тебе так і вивозити з кімнати? Бо виглядаєш так, ніби не в змозі навіть підвестися й пройти рівно, — буркнув Майк, кинувши навушники на стіл так, що я вже думала вони тріснуть навпіл. Скай аж здригнулася. Як для журналістки, вона напрочуд боїться будь-яких сварок. Я подивилася на Майка так, щоб він усе зрозумів і без слів.

— Видихни, Майкі, — сказала я. — Не роби з мухи слона.

Я усміхнулася до Скай, ніби промовляючи «все гаразд», і показово зняла навушники з максимальною обережністю. Гарненько потягнувшись, я прикинулася, ніби от-от впаду, і пошкандибала до виходу, щоб розвеселити її та зняти напругу в кімнаті.

Важкі двері студії відчинилися, й Джонно, ледве переставляючи ноги, увійшов всередину, не відводячи погляду від газети.

— Ну що, Джонно, студія повністю у твоїх руках. Я йду на пошуки сніданку. Будь обережний з навушниками продюсера, вони вже ледь тримаються.

He glanced up from the headlines, many of which seemed to feature the antics of his reality-TV star girlfriend, Serenity.

‘All good at home, Jonno?’ I asked. In my book, tabloid coverage was never a good thing.

‘Tip-top, matey,’ he said. ‘Thanks for warming up the airwaves for me. That was quite the show, as always. Cheers for the plug, though I’d rather you didn’t refer to my listeners as whiners.’

He grinned at my contrite expression and moved the microphone into position. Before he pushed the fader up to broadcast, he turned back towards me.

‘It was a great night last night. Cheers for letting me crash at yours. Don’t worry, I posted the key through the letterbox. Oh, and a friendly warning, you might have to smooth a few ruffled feathers at The Crown before you go back. I know it’s a dive, but even they draw a line at tap-dancing on the bar.’

Tap-dancing? I hadn’t, had I? A vague memory of doing a few shuffle-ball-changes filtered through the fogginess of my memory. Oops. I’d wondered why my feet felt sore this morning. I certainly had no recollection of inviting Jonno back to mine. I hadn’t seen him when I’d set off, so I guess he’d spent the night on my sofa. Maybe I had underestimated just how into the party spirit I’d got last night.

Jonno laughed at my horrified expression and hustled me out of the studio so he could get on with his show.

Now that the adrenalin of broadcasting live to the faithful listenership of Star FM had subsided, a wave of tiredness hit me. I needed fuel, and I needed it fast before I crashed. Mike, however, had other ideas.

‘We need to talk, Lucy,’ he said cutting me off before I could reach the kitchen and examine the contents of the fridge.

Колега відірвався від заголовків, багато з яких було присвячено витівкам його дівчини Сереніті — зірки реаліті-шоу.

— Джонно, вдома все в порядку? — поцікавилася я. Як на мене, публікації в таблоїдах ніколи не були чимось хорошим.

— Все супер, подруго, — сказав він. — Дякую, що розігріла аудиторію для мене. Як завжди, шоу на висоті. Вдячний за згадку в ефірі, але я б не хотів, щоб ти називала моїх слухачів ледарями.

Джонно усміхнувся, побачивши мій розкаяний вираз обличчя, і налаштував мікрофон. Перш ніж підняти фейдер, щоб розпочати ефір, він повернувся до мене.

— Вчора був класний вечір. Дякую, що пустила переночувати. Не хвилюйся, ключ я поклав у поштову скриньку. А, і на майбутнє: можливо, доведеться вгамувати невдоволення деяких у «The Crown», перш ніж знову туди йти. Знаю, це дешева забігайлівка, але навіть там не танцюють чечітку на барі.

Чечітка? Хіба таке було? У пам’яті промайнула смутна картина — я, на барній стійці, тарабанила ногами, як у чечітці. От халепа. Я ще зранку подумала, чому в мене так ноги болять. І аж ніяк не пригадувала, щоб запрошувала Джонно до себе. Я не бачила його, коли виходила з дому, тож, гадаю, він заночував на дивані. Схоже, я й справді недооцінила, наскільки вчора відірвалася.

Джонно засміявся, побачивши моє перелякане обличчя, і швидко випровадив мене зі студії, щоб продовжити шоу.

Тепер, коли адреналін від прямого ефіру для відданих слухачів Star FM спав, мене накрила хвиля втоми. Потрібно було терміново підкріпитися, інакше я просто відключуся. Але у Майка були інші плани.

— Люсі, нам потрібно поговорити, — сказав він, зупинивши мене, перш ніж я дісталася кухні й заглянула в холодильник.

‘Does it have to be now? I am so ravenous I could eat my own arm. It’s not a good feeling.’

‘That’s the problem with excessive drinking, it gives you the munchies,’ said Mike. I didn’t like his gleeful tone. Was he enjoying watching me suffer?

‘Oh bog off, Mike. You’re one to talk about the munchies, sitting there shovelling all that cereal into your mouth. Half a box was it today? And I’ve not been drinking excessively. I’m getting a cold, that’s why I’m so hungry. You know what they say, “Feed a cold and starve a fever”.’ I didn’t give him a chance to reply. ‘Wow, guess who’s coming down the stairs,’ I said, pointing to the empty space behind him. He’s so gullible, he actually fell for it and turned to look, giving me a few seconds to duck out of his way and reach the front door.

‘We’ll chat when I’m back,’ I shouted over my shoulder as I zipped out of the radio station.

The fresh air and autumn sunshine instantly perked me up. I much prefer weather that is like my surname. Starting work so early means being constantly confronted with the dark. I hate this time of the year anyway, and the lack of daylight makes things so much worse. The thick gloom makes me feel sluggish and down, everything becoming so much more of an effort to do. It’s not surprising I sometimes run behind schedule because of it.

I pushed all guilty thoughts about lateness to the back of my head and set off in search of sustenance. On a day like today, there was only one solution for my current state of bleurgh. I made a beeline for my favourite place. Across the road from the radio station was one of the city’s best-kept secrets. There are not many independent greengrocers still surviving in the battle against the supermarket giants, but Mr Martin’s place was somehow hanging on in there, even though in all the times I’d visited, I’d never seen another customer darken its doors. It was

— Саме зараз? Я голодна як вовк. Жахливе відчуття.

— У тому й біда, коли перебираєш з алкоголем — з’являється страшенний жор, — сказав Майк.

Його глузливий тон мене дратував. Йому дійсно подобалося спостерігати за моїми стражданнями?

— Майк, та відвали, га? Тобі ще говорити про жор, сам сидиш і пхаєш пластівці до рота. Сьогодні пів коробки з’їв, чи як? І я не напивалася. Я застудилась, тому такий апетит. Знаєш, як кажуть: «Застуду годуй, а гарячку голодом штурмуй».

Я не стала чекати на його відповіді.

— Ого, поглянь, хто спускається сходами, — сказала я, тикаючи пальцем на порожнє місце за його спиною. Він такий наївний, що дійсно повірив і обернувся, а я, скориставшись кількома секундами, вислизнула повз нього і добігла до входних дверей.

— Поговоримо, коли повернуся! — крикнула я на ходу, вибігаючи з радіостудії.

Свіже повітря та осіннє сонце миттєво підняли мені настрій. Я куди більше люблю погоду, яка пасує моєму прізвищу. Починати працювати так рано означає постійно стикатися з темрявою. Я й так терпіти не можу цю пору року, а нестача денного світла лише погіршує ситуацію. Морок робить мене млявою й пригніченою, усе дається неймовірно важко. Тож не дивно, що часом я не встигаю за графіком.

Я забила на всі думки про запізнення і вирушила шукати чим підкріпитися. У такі дні, як сьогодні, був лише один спосіб позбутися цього трешаку. Я помчала прямісінько до свого улюбленого місця. Через дорогу від студії — один із найпотасмніших куточків міста. Хоча мало хто з місцевих овочевих магазинчиків витримує конкуренцію з супермаркетами, крамниця пана Мартіна все ще стояла, попри те, що за всі рази, коли я там була, я зродуне бачила інших покупців. Шкода. Магазин був немов печера чудес, повна найапетитніших ласощів, які тільки можна

their loss. The shop was a cavern of wonders, filled with the most mouth-watering delights your imagination could summon; the juiciest of fruits, the tangiest of herbs, and a sheer rainbow of scrummy vegetables.

‘Good morning, Miss Fairweather. And how are you today?’ Despite the fact that I urge him to call me Lucy on practically every trip, Mr Martin still insists on addressing me formally.

‘I’m suffering somewhat, Mr Martin, but I feel sure that you have exactly what I need to perk myself up.’ He smiled with pleasure and passed across a collection of paper bags. I wandered around the shop, picking out a scoop of tiny dark chia seeds, a handful of blueberries which were practically glowing with freshness, a couple of beautifully ripe bananas and a tub of thick Greek yoghurt.

As I handed over my credit card to pay, he added a chilled bag of spinach into my basket.

‘Helps with detoxing the system,’ he explained.

‘As long as it gives me the vitamins I need to fight this cold,’ I replied cheerily. Seriously, did I need to make a ‘Poorly but definitely sober’ sign to hold above my head?

He cleared his throat and packed the ingredients up for me.

I texted Skye to let her know I was on the way back and she kindly let me into the radio station’s side entrance so I didn’t have to go through the faff of trying to convince Barry’s replacement to let me in without a pass all over again.

‘What are we having this morning?’ she asked eagerly, as I unpacked the ingredients onto the worktop in the communal kitchen. I probably should have given it a bit of a wipe down first, given the amount of gunk on the surfaces, but maybe the cure to my ailment was lurking among the bacteria there, the world’s new penicillin if you will.

‘Ah-ah,’ I tutted, waving her away from the counter. ‘I owe you a drink and this is what I’m providing. You put your

уявити: найсоковитіші фрукти, найароматніші трави і яскрава палітра смачнючих овочів.

— Доброго ранку, пані Фейрвезер. Як ваші справи сьогодні?

І хоча я завжди прошу його називати мене Люсі, пан Мартін все одно наполягає на формальному звертанні.

— Трохи кепсько, пане Мартіне, але я впевнена, що у вас знайдеться саме те, що зможе мене підбадьорити.

Він задоволено усміхнувся і пішов уздовж рядів. Серед них блукала і я, поклавши в кошик черпачок крихітних чорних насінин чіа, жменю, ніби щойно зібраних, чорниць, кілька ідеально дозрілих бананів та баночку густого грецького йогурту.

Коли я простягнула кредитку, щоб оплатити, він поклав у мою корзину пакет охолодженого шпинату.

— Допомагає виводити токсини з організму, – пояснив він.

— Якщо тільки я отримаю вітаміни, щоб побороти цю застуду», — відповіла я жартома. Серйозно, може, ще й зробити табличку «Хвора, але твереза» і тримати її над головою?

Пан Мартін прокашлявся і спакував усі мої продукти.

Я написала Скай, що повертаюся, і вона люб’язно допомогла мені пройти через бічний вхід радіостудії, щоб я знову не мучилася, намагаючись переконати нового охоронця впустити мене без пропуску.

— Що у нас сьогодні на сніданок? — поцікавилася вона з нетерпінням, поки я викладала продукти на стільницю у спільній кухні. Схоже, спочатку слід було трохи протерти, враховуючи скільки бруду на поверхнях, але, можливо, серед цих бактерій ховалося лікування моєї недуги — пеніцилін нового покоління, так би мовити.

Я цокнула язиком, відганяючи її від поверхні.

feet up. If you're very lucky, I might even let you in on my secret recipe. Trust me, it's guaranteed to perk up a person even when they're feeling their absolute grottiest. I like to call it "Lucy's Hangover Vanquisher". Not that I'm hungover, of course,' I added hastily. 'Or you for that matter.'

Skye pulled up a stool and watched carefully as I chopped a banana and tossed it into the blender along with the fresh blueberries, a tablespoon of chia seeds and a couple of handfuls of the spinach which Mr Martin had so generously gifted me. I added a mug of coconut water, then hesitated.

'What will make this really zing is some Greek yoghurt. Wonderful for balancing out the digestive system and restoring order, or so the healthy eating gurus say.'

'Go for it,' said Skye. 'I'm not being strictly vegan these days.' She paused. 'For some reason, the baby seems to crave dairy products.'

I nearly didn't hear her over the sound of the blender. I turned around and saw the contented smile on her face.

'No way, seriously?' I asked.

She placed her hand self-consciously on her stomach. 'I was sure you'd worked it out ages ago,' she said quietly.

'I've been dropping little hints. I didn't want everyone to know, but I wanted to tell you. I thought you'd got it, but I guess I was being too obscure. But I can't get away with keeping it a secret much longer. I'm definitely showing now.'

I kicked myself for not paying proper attention over the past few weeks. Skye was such a good friend, as well as being an amazing colleague. She deserved more kindness from me than I gave her.

'I don't know what to say. That's amazing news. You and Henri must be absolutely thrilled.' I wrapped her in a huge bear hug, then pushed her back to her seat, not quite sure how to treat

— З мене напій, і ось що я пропоную. Влаштувайся зручно. А якщо пощастить, поділюся своїм секретним рецептом. Повір, це піднімає настрій навіть тоді, коли все кепсько. Я називаю це «Люсіне зілля від похмілля». Не те щоб у мене було похмілля, — поспіхом додала я. — Або у тебе.

Скай сіла на стільчик і спостерігала, як я нарізала банан та закидала його в блендер разом зі свіжими чорниціями, ложкою насіння чіа та кількома жменями шпинату, яким так люб'язно пригостив мене пан Мартін. Я додала чашку кокосової води і задумалася.

— От що-що, а грецький йогурт зробить цей напій дійсно неповторним. Ідеальний продукт для нормалізації травлення та відновлення роботи організму, принаймні так кажуть гуру здорового харчування.

— Давай, — сказала Скай. — Цими днями я не така вже й веганка.

Вона замовкла.

— Не знаю чому, але, здається, малюк обожнює молочні продукти.

Я ледве розчула через гул блендера. Я повернулася і побачила задоволену усмішку на її обличчі.

— Не може бути. Серйозно? — перепитала я.

Скай зніяковіло поклала руку на живіт.

— Я думала ти вже давно все зрозуміла, — тихо сказала вона. — Я давала тобі маленькі підказки. Не хотіла, щоб всі знали, але тобі збиралася розказати. Мені здавалося, ти здогадалася, але, схоже, було занадто завуальовано. Та я вже і не можу приховувати. Тепер вже точно видно.

Я лаяла себе за те, що останніми тижнями не приділяла колезі достатньо уваги. Скай була такою гарною подругою і неймовірною колегою. Вона заслужила більше тепла від мене, ніж я подарувала.

— Не знаю, що й сказати. Це чудова новина! Ви з Генрі, певно, неймовірно щасливі.

her now she was an expectant mum. Suddenly the gulf between our very different lives seemed wider than ever.

‘Let’s toast your life as Mummy Skye,’ I said, injecting a note of jollity into my voice. ‘That baby has hit the jackpot getting you as its mum.’ I poured us both a tumbler of smoothie and we chinked our glasses.

‘That’s such a sweet thing to say, Luce. It all feels rather overwhelming at the moment. Exciting, but still a lot to think about.’

‘You are the most sorted person I know, Skye. You and Henri are going to be the best parents ever. Look at you, you’re already giving off a magical glow. And your tummy is still flatter than mine, lucky cow. I’m madly jealous of your perfect life.’ I kept my tone light-hearted and fun, trying to ignore the unsettling feeling of inadequacy which was once again niggling at the back of my mind. Every new year, I vow I’m going to be more like Skye in my approach to life, but come January the second, I always slip back to my usual ways. Maybe next year I’ll manage it.

Skye laughed and took a tiny sip of smoothie, then a great big gulp. ‘That is delicious. I can practically feel the healthiness oozing into every cell of my body. You have a serious talent, Lucy.’

I took a few restorative mouthfuls myself and waited for it to work its magic on my general feeling of malaise.

‘Yes, when it comes to the liquid diet, there’s not a lot our Lucy doesn’t know,’ said Mike, stomping into the kitchen and interrupting our moment of quiet companionship. ‘Shame she doesn’t bring such dedication and drive to the rest of her life.’

I buried my head in my glass and downed some more of the liquid before I said something I later regretted.

‘When you’ve quite finished dealing with your hangover, we need to have that meeting. And you might want to speak to

Я обійняла подругу так міцно, що ледь не задушила, а потім посадила назад, не зовсім розуміючи, як тепер поводитися з майбутньою мамою. Раптом прірва між нашими зовсім різними життями здалася ширшою, ніж будь-коли.

— Тож вип’ємо за нове життя мамусі Скай, — сказала я з ноткою радості в голосі. — Ця малеча виграла джекпот, адже ти — її мама.

Я налила по склянці смузі, і ми цокнулися келихами.

— Це так мило з твого боку, Люс. Зараз якось занадто багато всього одночасно. Це все цікаво, але є над чим задуматися.

— Скай, ти найорганізованіша людина, яку я знаю. Ви з Генрі будете найкращими батьками у світі. Поглянь на себе — ти вже випромінюєш чарівну ауру. І твій живіт досі пласкіший за мій, щасливиця та й годі. Я шалено заздрю твоєму ідеальному життю.

Я говорила в невимушеному та веселому тоні, намагаючись ігнорувати неприємне відчуття власної неповноцінності, яке знову терзало мене десь у підсвідомості. Щоразу на Новий рік я клянуся собі бути більш схожою на Скай у ставленні до життя, але вже другого січня повертаюся до старих звичок. Може, наступного року в мене вийде.

Скай засміялася, сьорбнула смузі, а потім випила одним духом.

— Це так смачно. Я буквально відчуваю, як корисні властивості цього напою проникають у кожну клітинку мого тіла. У тебе справжній талант, Люсі.

Я й сама зробила кілька цілющих ковтків і чекала, поки вони магічним чином покращать моє жахливе самопочуття.

— Так, коли мова йде про рідку дієту, наша Люсі — профі, — сказав Майк, увірвавшись на кухню і порушивши нашу тиху ідилію. — Шкода, що такої ж завзятості та рішучості вона не проявляє у всьому, чим займається.

Я занурила голову в склянку і випила ще трохи, перш ніж сказати те, про що потім пожалкувала.

— Коли ти нарешті оговтаєшся від похмілля, нам потрібно провести нараду. І, напевно, варто поговорити зі своїм менеджером

your rep beforehand, as I'm calling in HR to intervene. Your near lateness this morning was the final straw, Lucy. Your work is simply not up to scratch and I don't know if we can trust you on the airwaves.'

Suddenly the smoothie didn't taste quite so good anymore.

Chapter 2

The meeting with Mike and HR was about as fun as a pool party where the pool has been concreted over, it's raining, and nobody remembered to order drinks. Mike spent the entire duration of it glowering at me across the desk, probably inventing a million ways he could push me down the stairs at the radio station and make it look like an accident. Before long, he'd got so into his diatribe, he was actually jabbing his finger onto the desk. It looked pretty painful to be honest, but that wasn't stopping him.

'The thing is, Lucy,' he said in his best patronising voice, 'You've been out of your depth from the moment you started on the breakfast show. Listeners want someone with more gravitas, someone less flighty, less high-pitched first thing in the morning.' I rolled my eyes, knowing that when Mike said that, he actually meant someone with more XY chromosomes and less of that pesky oestrogen. 'That's why they're not tuning in any more. And don't get me started on your erratic behaviour of late. People are beginning to wonder why you say the wrong date and stumble over your words. They don't want to be woken up by someone who is still slurring from the night before.'

I felt a stab of fear. I'd always known Mike had a problem with a woman being in the big job, but these were serious accusations he was making, and I couldn't afford for them to stick. Word about things like that gets around. After all, in an industry where people talk for a living, gossip is the main currency.

заздалегідь, бо я планую залучити HR. Те, що ти сьогодні ледь не запізнилася, стало останньою краплею, Люсі. Твоя робота явно не відповідає вимогам, і я не впевнений, чи можна тебе випускати в прямий ефір.

Раптом смузі перестало здаватися таким смачним.

Розділ 2

Зустріч з Майком та HR була такою ж приємною, як і вечірка біля басейну, який залили бетоном, тим паче коли йде дощ, а ніхто не додумався замовити напої. Майк весь час свердлив поглядом, коли сидів навпроти, мабуть, вигадуючи мільйон способів, як штовхнути мене зі сходів радіостанції й удавати, що це випадково. Незабаром він так розійшовся зі своїми звинуваченнями, що аж почав тарабанити пальцем по столу. Якщо чесно, виглядало досить боляче, але йому було байдуже.

— Розумієш, Люсі, — сказав Майк своїм зверхнім тоном, — ти була не в своїй тарілці ще з моменту, як почала вести ранкове шоу. Слухачам потрібен хтось серйозніший, менш легковажний та з менш писклявим голосом з самого ранку.

Я закотила очі, розуміючи, якщо Майк так сказав, насправді він мав на увазі когось з більшою кількістю ХУ хромосом і нижчим рівнем того бісячого естрогену. — Ось чому люди більше не слухають. І не змушуй мене говорити про твою дивакувату поведінку останнім часом. Слухачам вже цікаво, чому ти плутаєш дати ізатинаєшся. Ніхто не хоче прокидатися під бурмотіння, бо ти ще не оговталась після вечірки.

Мене охопив страх. Я завжди знала, що Майк не сприймає жінок на топових посадах, але це були серйозні звинувачення, і я не могла допустити, щоб вони розлетілися. Зрештою, у галузі, де люди заробляють тим, що говорять, плітки — головна валюта.

‘I was not slurring my words. How many times do I have to tell you that I have a cold?’ I snapped back, vowing for the hundredth time to cut back on the fun times so I didn’t get myself into scrapes like this. ‘Yes, I made a couple of mistakes this morning, but that can happen to anyone. I love this place. Most people book themselves off sick all the time, but do I? Oh no, I drag myself in however ill I am. It’s because I care. And to say listener numbers are down is an out and out lie.’ I was warming to my theme now, determined to prove that regardless of what I got up to outside of the radio station, I still did a damn good job when I was here. ‘I’m inundated with texts and phone calls throughout the show. People love what I do. They love that I keep it real. They want entertainment, and that’s what I give them.’

I would normally die rather than cry at the office, but I’d got myself so het up that tears were pricking at the back of my eyes. Charlie from HR pushed a box of tissues across the table and patted my wrist awkwardly, before quickly snatching his hand away, no doubt terrified that any form of physical contact could bring a sexual harassment claim to his door.

I sniffed a few times, and blew my nose pathetically while Charlie made comforting ‘There, there’ noises.

‘Perhaps I should head home and see if an afternoon in bed will make me feel better,’ I suggested, figuring it was best to make a strategic retreat and gather my thoughts before I made even more of a fool of myself.

‘Yeah, that’s right, hide under the duvet to nurse the rest of your hangover,’ said Mike.

‘I think that’s enough for now, Michael,’ said Charlie. ‘That sounds like an excellent plan, Lucy. Are you well enough to drive yourself home, or do you want someone to give you a lift back?’

I took another tissue. ‘I’ll be OK. Thank you for your understanding.’

— Я не бурмотіла. Скільки разів ще говорити, що це все застуда? — Я різко відповіла, пообіцявши собі в сотий раз урізати розваги, щоб не потрапляти в подібні халепи.

— Так, я зробила декілька помилок сьогодні вранці, але з ким не буває. Мені подобається ця робота. Інші постійно беруть лікарняні, а я? О ні, я тягну себе на роботу, якою б хворою не була. Бо мені не байдуже. А те, що слухачів стало менше, — повна брехня.

Я втягнулася в розмову, рішуче налаштована довести, що б я не робила поза студією — тут я все одно на висоті.

— Під час шоу мене завалюють повідомленнями та дзвінками. Людям подобається, що я роблю. Їм подобається, що я справжня. Вони хочуть емоцій, і вони це отримують.

Зазвичай я б краще вмерла, ніж заплакала на роботі, але я так розхвилювалася, що на очі навернулися сльози. Чарлі з HR підсунув до мене коробку серветок через стіл і ніяково доторкнувся до мого зап’ястя, а потім одразу забрав руку — очевидно, злякався, що будь-який дотик може закінчитися скаргою за сексуальні домагання.

Я кілька разів вдихнула і безпорадно висякала ніс, поки Чарлі тихо повторював: «Ну, все гаразд».

— Можливо, варто піти додому і перевірити, чи допоможе мені післяобідній сон, — подумала я, вирішивши, що краще зробити паузу і зібратися з думками, перш ніж зробити з себе ще більше посміховисько.

— Ага, саме так, сховайся під ковдру і відходь від свого похмілля, — сказав Майк.

— Досить, Майкле, — сказав Чарлі. — Звучить, як дуже хороший план, Люсі. Ти в змозі сама доїхати додому чи краще підвезти тебе?

Я взяла іншу серветку.

— Все гаразд. Дякую, що розумієш.

I walked out of the room forcing myself to hold my head up high. Before I closed the door, I swear I heard Charlie laying into Mike for giving me such a hard time. Served him right, the sneaky so-and-so. How dare he go creeping to Management to stir up trouble? OK, so maybe I had been letting my hair down a bit too much of late, but working in media, it's practically compulsory to join in with all the parties and awards ceremonies. It's important for promoting the show. It wasn't fair that I should be punished for doing everything I could to get people to tune into Star FM.

Skye was hovering around the corner, an anxious expression on her face.

'Shouldn't you be reading the bulletin?' I asked, glancing up at the clock.

'I've got a minute to go.' She hopped from one foot to the other as if warming up for a running race. 'Plenty of time. I wanted to check that you're OK. I was so worried when I heard Mike threatening you with HR.'

I forced a smile. 'Don't worry about me, Skye. Mike's just being his usual charming self. It'll all blow over.' Or at least I hoped it would. I massaged my forehead. The headache was getting worse, despite my earlier restorative smoothie. Today was turning out to be extremely trying. 'Sorry I'm not going to be around for the weekly planning session.' Actually, I wasn't that sorry. The weekly planning meetings normally turned into a passive-aggressive standoff between Mike and everyone else, and they tested my patience at the best of times. 'I'm heading home for a quiet afternoon.'

Skye checked her watch. 'Fifteen seconds to go. I suppose I'd better get down there now otherwise I'll be out of breath when the jingle goes. Hope you feel better soon, Luce. Make sure you get plenty of rest.'

Я вийшла з кімнати, змушуючи себе йти з піднятою головою. Перш ніж зачинити двері, клянусь, я почула, як Чарлі вичитував Майка, що той так мене діставав. Так і треба цьому мерзотнику. Як він посмів підкрастися до керівництва, щоб наробити шуму? Гаразд, можливо, останнім часом я переборщила з тусовками, але працюючи в ЗМІ, ти практично зобов'язаний ходити на всі вечірки та церемонії нагородження. Це важливо для просування шоу. Несправедливо, що мене карають за те, що я робила все можливе, аби люди слухали Star FM.

Скай стояла за рогом і на її обличчі читалася тривога.

— Хіба ти не повинна вести випуск новин? — запитала я, поглянувши на годинник.

— У мене ще є хвилинка.

Скай перескакувала з ноги на ногу, ніби розігрівалася перед забігом.

— Повно часу. Хотіла переконатися, що ти в порядку. Я так хвилювалася, коли почула як Майк погрожував тобі перед HR.

Я змусила себе посміхнутися.

— Не переймайся за мене, Скай. Майк, як завжди, — сама чарівність. Все владнається.

Принаймні, я на це сподівалася. Я потерла лоб. Головний біль ставав все сильнішим, хоча я випила свій тонізуючий смузі. Цей день виявився вкрай важким. — Вибач, мене не буде на щотижневій планерці. Насправді, мені не було шкода. Ці щотижневі зустрічі зазвичай перетворювалися на пасивно-агресивне протистояння між Майком і всіма іншими, і навіть у найкращі дні вони випробовували моє терпіння.

— Піду додому, щоб трохи відпочити.

Скай глянула на годинник.

— Ще п'ятнадцять секунд. Мабуть, мені вже треба спускатися, інакше задихатимусь, коли пролунає джінгл. Люс, сподіваюсь, ти швидко одужаєш. Добре відпочинь.

She scurried away before I could urge her to do the same. It was only when I got outside that I remembered that my car was still parked outside The Crown. Thankfully, the pub wasn't far away, and there were a couple of shops along the route where I might be able to get a present for Skye. It wouldn't make me feel any less guilty about not picking up her hints that she had something important she wanted to share with me, but better to celebrate her good news late than never.

As I stared at the bright displays in the windows and tried to focus on deciding whether to get a treat for Skye or something cute for the baby, my mind instead wandered off to the things Mike had said about the listening figures. Despite the bravado in my response, I was worried about what he'd implied. The world of radio is a ruthless place, where change is a constant and there is always a threat from the shiny new up-and-coming presenters. I'd been lucky being awarded long-term contracts and gradually working my way up the presenting ranks until I'd finally got the dream position as breakfast host on a show which was syndicated to stations all over the country. But where was there to go from here? There were plenty of people who'd do anything for my job and I couldn't afford to rest on my laurels. Some people would say the next career move to make was the gilded land of television, but radio was my passion. That and smoothie making, but I was hardly likely to make a living out of that. If my show started haemorrhaging listeners, then my days at this radio station were numbered, and once that happened, there wasn't an obvious place for me to go.

I forced that uncomfortable thought to the back of my mind and tried to channel Skye by mindfully enjoying my surroundings. I managed about fifteen seconds of attempting to appreciate the claggy, polluted air of the street, before an empty crisp packet flew in my face and snapped me out of it. As I still hadn't managed to decide whether to get a gift for Skye or the baby, I settled my dilemma by picking out items for both. The shop assistant declared himself to be a huge fan of my show, and

Вона швидко втекла, перш ніж я встигла сказати їй те саме. І тільки коли я вийшла на вулицю, я згадала, що моя машина все ще стоїть біля «The Crown». На щастя, паб був недалеко, а по дорозі було декілька магазинів, де я могла б купити подарунок для Скай. Це не позбавило б мене почуття провини за те, що я не помітила її натяків нащось важливе, чим вона хотіла поділитися, але краще відсвяткувати гарну новину пізно, ніж ніколи.

Коли я заглядала в яскраві вітрини і намагалася вирішити, чи купити щось смачненьке для Скай, чи якусь милу дрібничку для дитини, я знову подумки згадала слова Майка про кількість слухачів. Попри показову впевненість у моїй відповіді, я хвилювалася через його натяки. Світ радіо — це безжальне місце, де постійно відбуваються зміни, де завжди існує загроза з боку нових, яскравих і перспективних ведучих. Мені пощастило отримати довгострокові контракти та поступово просуватися по кар'єрних сходах, поки я нарешті не отримала омріяну посаду ведучої ранкового шоу, що транслювалося на радіостанціях по всій країні. А що ж було далі? Було багато людей, готових зробити будь-що, аби отримати мою посаду, тому я не могла зупинитися на досягнутому. Дехто сказав би, що наступний крок у кар'єрі — гламурний світ телебачення, але радіо було моїм покликанням. Радіо і приготування смузі, але навряд чи я заробляла б цим на життя. Якби моє шоу стрімко втрачало аудиторію, мені б залишилися лічені дні на роботі, а коли це сталося, я просто не мала куди подітися.

Я відкинула ту неприємну думку подалі й намагалася бути як Скай, просто насолоджуватися тим, що мене оточує. Вистачило приблизно п'ятнадцяти секунд, аби відчуті липке й брудне повітря на вулиці, перш ніж порожня пачка з-під чіпсів влетіла мені в обличчя й повернула до реальності. Оскільки все ще не могла вирішити, кому саме придбати подарунок — Скай чи дитині, — я вирішила свою дилему й просто взяла їм обом. Консультант магазину зізнався, що є великим фанатом мого шоу, і попросив

asked for a selfie when I was paying, which was rather embarrassing but flattering nevertheless. Given that I was meant to be heading home sick, I should have said no, but the request made me feel a bit better about my listening figures, so I gave my best grin and made him swear not to post it on social media until at least tomorrow.

I was massively relieved to arrive at the pub and see my car, all four wheels still attached and windows un-smashed. Time to go home. Of course, things were never going to be that simple, because then I couldn't find my keys in my handbag. I concentrated hard until a vague memory floated back into my mind of Chris, the landlord of The Crown, putting them safely behind the bar for me. I smothered a smile as I wondered if that had been before or after the tap-dancing. There was nothing for it, I'd have to go in and hope I could charm Chris into returning them.

I swung open the heavy door and marched in confidently. The Crown, in keeping with its less-than-illustrious surroundings, was a complete dive. It was what you might generously call a 'traditional' old man's pub complete with sticky floors and catering consisting of a few pork pies wrapped in clingfilm behind the bar. But the drinks were cheap, it was close to work and the atmosphere was welcoming, well, to a select group of people anyway. Consequently, it was rare to walk in there and not see someone from Star FM propping up the bar. Sure enough, the first person I saw was Jonno, enjoying a pint and one of the aforementioned pork pies in celebration of another successful show.

'You ought to be careful eating that thing.' I nodded towards his lunch. 'God knows how long those pies have been out of the fridge for. Surely Peace will have a go at you for all the additives it contains.'

Jonno took another mouthful. 'Serenity believes in free choices. Besides, she's off filming another series of "Britain's

зробити селфі, коли я розраховувалася; це було трохи ніяково, але все одно приємно. Знаючи, що я мала їхати додому через погане самопочуття, слід було б відмовити, але те прохання трохи заспокоїло мене щодо рейтингів, тож я посміхнулася як змогла і змусила його пообіцяти не викладати в соцмережі хоча б до завтра.

Я відчула величезне полегшення, коли приїхала до пабу і побачила свою машину з усіма колесами на місці та не розбитими вікнами. Час їхати додому. Звичайно ж, все не могло бути так просто, не було ключів в сумочці. Я зосередилася, поки в моїй пам'яті не сплигло щось розмите про Кріса, власника пабу «The Crown», який заховав їх за баром для мене. Я стримала посмішку, згадуючи, чи то було до, чи після чечітки. Нічого не залишалось, як зайти і сподіватися, що мої чари подіють на Кріса і він поверне ключі.

Я різко відчинила важкі двері і впевнено увійшла. «The Crown», як і його не надто вишуканий інтер'єр, був справжньою дірою. Це те, що можна сміливо назвати «традиційним» пабом для стариганів: липка підлога та закуски у вигляді декількох пирогів зі свининою, загорнутих у харчову плівку за барною стійкою. Але випивка була дешевою, недалеко від роботи, а атмосфера — привітною, принаймні для обраних. Тому рідко коли можна було зайти туди і не зустріти когось із Star FM за барною стійкою. І справді, першою людиною, яку я побачила, був Джонно, який кайфував від келиха пива та від одного з вищезгаданих пирогів зі свининою, святкуючи чергове успішне шоу.

— Будь обережним, коли їси це. — Я кивнула на його обід. — Бог його знає, скільки часу ці пироги пролежали без холодильника. Піс точно вичитає тебе за всі ці добавки.

Джонно зробив ще один ковток.

— Сереніті вірить у свободу вибору. І взагалі, вона зараз знімає чергове шоу «Найкраще печиво Британії» чи якусь іншу маячню, тож кіт за пліт, а миші в танець...

Best Biscuit” or some other tosh, so while the cat’s away and all...’

Chris emerged from the back room, a dusty-looking pint glass in each hand.

‘Lucy Fairweather, I wondered when I’d be seeing you. And how dare you cast aspersions on this establishment? I’ll have you know those pork pies were purchased from the cash and carry by my good self not a week ago now.’ His eyes twinkled good-naturedly behind his thick-rimmed spectacles. He placed the beer glasses down and folded his arms expectantly, an expression of mock anger on his face. ‘Have you got something to say to me, Lucy? Maybe an apology for the scratches on my tables which weren’t there this time yesterday?’

He gestured at a few lines on the surfaces, but to be honest the furniture looked no more battered than it usually did.

I tried to look remorseful. ‘Sorry, Chris. I’ve got a cold. That drink I had must have gone to my head quicker than usual.’

Chris pursed his lips. ‘That drink, and then all the others. Tap-dancing, I ask you. Much more of that and I’ll have to apply for a special entertainment licence from the council. Never mind, we won’t say anything more about it. Though if you fancy making recompense, you could give me a shout out on your show. Anything to get the punters in.’

Jonno pulled a face. ‘And get normal folk in here interrupting our peace of an evening? Don’t you dare, Lucy. I’ll buy you both a drink if you forget about that idea right now.’

I looked at my watch. It was well after midday. I really should be heading home and getting that rest I’d told Mike and Charlie I so desperately needed.

‘Go on,’ urged Jonno. ‘One for the road. Where’s your sense of fun? Let’s toast Skye’s baby. Did you see her round-robin email? It’s worthy of a celebration. That child is probably going to come out of the womb meditating. It’ll never cry because it’ll be too busy doing baby yoga and mindfully drinking breast milk.’

Кріс вийшов із підсобки, тримаючи в кожній руці заплений келих пива.

— Люсі Фейрвезер, я вже думав, коли я тебе побачу. Як ти смієш обливати брудом цей заклад? І щоб ти знала, ці пироги зі свининою були куплені мною особисто в магазині «Cash and Carry» менше тижня тому, — його очі виблискували добротою з-поза товстої оправу окулярів. Він поставив келихи з пивом, схрестив руки на грудях і зробив вигляд, ніби сердиться, чекаючи на мою реакцію.

— Ти не хочеш мені щось сказати, Люсі? Може, вибачитися за подряпини на моїх столах, яких ще вчора не було?

Він тикнув мені на кілька подряпин, але, чесно кажучи, меблі виглядали не гірше, ніж зазвичай.

Я намагалася виглядати розкаяною.

— Вибач, Кріс. Я застудилася. Той напій, мабуть, швидше, ніж зазвичай, вдарив мені в голову.

Кріс насупив губи.

— Той напій, а потім і все інше. Чечітка, уявляєш? Ще трохи і мені доведеться брати дозвіл у мерії на ці вечірки. Забудь, закриємо цю тему. Або якщо хочеш якось компенсувати, можеш згадати мене у своєму шоу. Будь-що, аби заманити клієнтів.

Джонно скорчив пику.

— І пускати сюди нормальних людей, які порушують наш вечірній спокій? Навіть не думай, Люсі. Я куплю вам обом випивку, якщо ви зараз же забудете про цю ідею.

Я глянула на годинник. Було вже далеко за полудень. Мені справді слід було йти додому і відпочити, про що я так відчайдушно просила Майка і Чарлі.

— Ну ж бо, давай, — умовляв Джонно. Останній келих на доріжку. Не будь такою занудою. Давай вип’ємо за малюка Скай. Ти бачила її розсилку на пошті? Це треба відсвяткувати. Ця дитина, мабуть, народиться, вже займаючись медитацією. Вона ніколи не плакатиме, бо буде надто зайнята дитячою йогою та зосереджено смакуватиме мамине молоко.

I lightly punched his shoulder. 'Don't be so rude. Skye's an angel, and you know it. She's way above the rest of us.' I hesitated, Sensible Lucy battling it out with Fun Lucy. As always, it wasn't really a fair fight. I pulled up a barstool and settled myself down.

'Go on then, let's wet the baby's head. Or is that what you do after it's born? I don't know. Either way, it would be a shame not to celebrate such a special moment in our favourite newsreader's life.'

'The usual?' asked Chris, reaching over for a large glass.

'Why not?' I said. 'Though perhaps you should make it a small one. It's still only lunchtime after all.'

The small glass ended up being not quite so modest as I'd intended, but I stuck to my word and only had the one, though I had a horrible feeling that Jonno topped it up when I nipped to the loo. It was good to have some relaxation time, and I felt the stress of a difficult morning start seeping away.

As the strains of the Doctors theme tune finished playing on the ancient TV in the corner, Jonno checked his watch.

'Better be heading back to work. And am I right in thinking you're skiving off this afternoon?'

I blew a raspberry at him. He laughed, and helped me on with my coat before we headed out to the car park.

'Can you give me a lift down the road, Luce?' he asked. 'I'm going to be late for the weekly planning meeting otherwise.'

I shook my head. 'Afraid not. If Lucy's had a drink, then Lucy doesn't drive, that's my motto.'

It's a rule I always stick to, even if I've just had the one. There are some things you don't mess around with.

Я легенько стукнула його по плечу.

— Не будь таким грубим. Скай — ангол і ти це знаєш. Вона набагато краща за нас усіх.

Я вагалася, моя розсудлива сторона боролася з розважливою. Як завжди, це була не зовсім чесна гра. Я підтягнула барний стілець і вместилася на ньому.

— Ну гаразд, давай вип'ємо за дитину. Чи це роблять вже після народження? Не знаю. Все одно, гріх не відзначити таку подію у житті нашої улюбленої радіоведучої.

— Як завжди? — запитав Кріс, потягнувшись за великим келихом.

— А чого б і ні? Хоча, давай краще поменше. Все-таки ще тільки обід.

Маленька чарка виявилася не такою скромною, як я планувала, але я дотрималася свого слова і випила тільки одну, хоча у мене було жахливе відчуття, ніби Джонно долив мені ще, коли я відійшла на хвилику в туалет. Було класно трохи розслабитися, і я відчула, як стрес від важкого початку дня потроху зникає.

Коли мелодія з серіалу «Доктори» дограла на допотопному телевізорі, що стояв в кутку, Джонно подивився на годинник.

— Краще повертатися до студії. І я правильно розумію, ти збираєшся прогуляти роботу сьогодні після обіду? Я показала йому языка. Джонно розсміявся, допоміг мені накинути пальто і ми пішли до машини.

— Люс, підкинеш мене трохи далі? — запитав він. — Інакше я запізнююсь на щотижневу планерку.

Я похитала головою.

— Боюсь, не вийде. Якщо Люсі випила, Люсі не сідає за кермо, це моє правило.

Я завжди дотримуюсь цього правила, навіть після однієї чарки. Є речі, з якими не можна жартувати.

A flicker of irritation crossed Jonno's face, but then he leaned in and gave me the standard media-luvvy farewell of a kiss on both cheeks.

'Later, Luce. Feel better.'

I'd actually been feeling better ever since arriving at The Crown, I guess thanks to the walk in the fresh air to get there. However, the chances of being caught out if I spent any more of my unexpected time off shopping or doing something fun were high so, being a good girl, I caught the bus home to go to bed, only deviating from my journey to get some more cash out.

Unfortunately, the duvet day didn't proceed as planned because my mum was hovering by my doorstep, a classic look of disappointment filling her face when she saw me arrive.

'Hello, Lucy. I've been worried about you the past few days. You look terrible, by the way.'

Only my mum could cram concern and condemnation into the space of six seconds. She turned to the dog, who had dared to raise his bottom so that it was now hovering a couple of inches above the ground.

'I told you to sit!' she barked.

Freddie slammed his backside back down onto the pavement and we exchanged a look of doggy-daughter solidarity.

'Hello to you too,' I said.

I fumbled putting my key into the lock and could feel her disapproving stare boring between my shoulder blades. As soon as the door was open, she strode in, Freddie trotting neatly at her side.

'Yes, please do come in,' I muttered under my breath. 'And, Freddie, feel welcome to leave as much hair as possible when I've just cleaned the place.'

My mum swung round. I always forget that she's got ears like a bat, attuned from many years of listening out for trouble

На обличчі Джонно мелькнуло роздратування, але потім він нахилився і поцілував в обидві щоки — типова показуха при прощанні в медіа-світі.

— Бувай, Люс. Одужуй.

Насправді я почувалася краще відтоді, як прийшла до «The Crown», мабуть, через ту прогулянку на свіжому повітрі. Хоча шанси, що мене застукають, якщо я витрачатиму свій несподіваний вихідний на шопінг чи інші розваги, були високими. Тому я, як слухняна дівчинка, поїхала автобусом додому, щоб лягти спати, плануючи лише трохи відхилитись від маршруту, щоб зняти грошей.

На жаль, мій день у ліжку провалився, бо мама вже караулила біля дверей, а на її обличчі було класичне розчарування, тільки-но вона побачила мене.

— Привіт, люба. Я так хвилювалася за тебе останні дні. Та й виглядаєш ти жахливо.

Лише моя мама умудряється за шість секунд поєднати турботу і докори. Вона глянула на собаку, який наважився підняти свій зад і зависнути на кілька сантиметрів над підлогою.

— Я сказала сидіти! — гаркнула вона.

Фредді плюхнувся задом на тротуар, і ми обмінялися поглядом, ніби розуміємо одне одного без слів.

— І тобі привіт, — сказала я.

Я незграбно возила ключем у замку і відчувала мамин невдоволений погляд, що пронизував мене між лопатками. Як тільки двері відчинилися, вона зайшла, а Фредді слухняно забіг поруч з нею.

— Так, будь ласка, заходь, — пробурмотіла я. — А ти, Фредді, не соромся залишати всю шерсть, яку тільки можна, якраз після того, як я прибрала.

Мама різко повернулася. Я завжди забуваю, що в неї вуха, як у кажана, натреновані багаторічною роботою, слідкуючи за

in her job as a playground supervisor at a particularly rough primary school.

‘It doesn’t look like you’ve cleaned recently, Lucinda. I’m surprised all this dust isn’t setting off your asthma. And don’t get me started on the state of your kitchen counters. You should keep on top of your recycling. All those glass bottles cluttering up the place make you look like an alcoholic.’

‘Gee, thanks, Mum, way to make a person feel like they’ve got a problem. They’re from a party I hosted at the weekend, because I have a social life.’

‘A bit too much of the wrong kind of social life, if you ask me,’ she replied.

I laughed. ‘I was wondering how long it would be before you launched into a lecture. This must be a record-breaker, Mum. You’ve been in the house for less than two minutes and you’re already having a go at me about my life choices.’

Freddie whimpered at the tension in the air. For a few moments, a mother–daughter staring match was in full force. Eventually Mum caved and pulled a face.

‘I’m sorry, darling, that was perhaps a bit harsh. You know it’s only because I care about you that I say these things. I only want what’s best for you.’

However, I was on a roll now and in no mood for accepting her apologies.

‘I think I’m grown up enough now to know for myself what’s best. I’m Lucy Fairweather, I’m a successful radio DJ and I like to have fun. I’m not hurting anyone, so why don’t you let me get on with living my life without coming around to judge me all the time? What are you even doing here?’

As soon as the question was out of my mouth, I wished it away, because I already knew the answer. There’s a painful reason Mum comes around more often at this time of the year, and it’s because of that same reason we’re both more likely to

порядком на дитячому майданчику у досить проблемній початковій школі.

— Схоже, ти давно не прибирала, Люсіндо. Дивно, що цей пил не провокує у тебе астму. Не кажучи вже про стан твоїх кухонних стільниць. І не завадило б частіше сортувати сміття. Всі ті пляшки, що валяються по квартирі, виглядають так, ніби ти алкоголічка.

— Ой, мамо, дякую, якраз те, що треба, щоб людина відчула, що у неї проблеми. Це з моєї вечірки на вихідних, бо я все-таки маю якесь соціальне життя.

— Забагато сумнівного соціального життя, я б сказала, — відповіла вона.

Я засміялася.

— А я вже подумала, як швидко ти почнеш читати мені моралі. Це, мабуть, рекорд, мамо. Ти пробула тут менше двох хвилин, а вже повчаєш мене, як жити.

Фредді скарчав від напруги в повітрі. Кілька хвилин мама й донька з’їдали одна одну поглядом. Зрештою, мама здалася й скривилася.

— Вибач, люба, я, мабуть, переборщила. Ти ж розумієш, це тому, що я хвилююсь за тебе. Я бажаю тобі лише найкращого.

Однак, я вже втягнулася і була не в настрої приймати її вибачення.

— Думаю, я вже достатньо доросла, щоб вирішувати, що для мене краще. Я — Люсі Фейрвезер, успішна радіоведуча і я люблю повеселитися. Я ж нікому не заважаю, то чому б не дати мені жити своїм життям, а не лізти зі своїми претензіями? Що ти взагалі тут робиш?

Щойно у мене вирвалося це запитання, я одразу про нього пошкодувала, бо й так знала, навіщо вона прийшла. Є одна прикра причина, через яку мама частіше навідується до нас у цю пору року, і саме через це ми закінчуємо такими словесними перепалками. Але

end up in just this kind of slanging match. But acknowledging it to myself, and being able to talk about an incident I still find agonisingly raw are two very different things. I teetered on the edge of trying to say something, but while I was grasping for the right words, Mum clicked her tongue at Freddie. He leaped to her side, throwing me a disappointed look that his visit was being prematurely curtailed. She fixed me with a stern stare which would have had me whimpering in moments in my teenage years.

‘You think you’re not upsetting anyone, but I can think of quite a few who are hurt by your actions, not least one of whom is yourself. Come along, Frederick, we’re not wanted here.’ Freddie’s ears went back as Mum yanked him away from some cereal crumbs which he’d managed to find on the floor. ‘Call me when you’re in a better mood, Lucinda. I deal with enough sulky, immature children at work. I’m not going to waste my spare time doing it as well.’

Chapter 32

I hauled my outdoor clothing back on as quickly as possible. I had to track down Tommi, but getting frostbite in the process would not help my situation. Rudi flung an extra scarf and pair of gloves in my direction, recognising that I wouldn’t pay attention even if he tried to stop me, and then I burst out into the fresh air, welcoming the pain of the biting cold, glad to have an excuse for the tears stinging in my eyes.

Think, Lucy, think, where would he have gone? He’d headed straight out of the main door, so he wasn’t hiding in his office or his rooms downstairs. I replayed the scene in my mind, torturing myself with it frame by frame as I tried to interpret what had been going through his head as he’d walked out. And then I firmly told myself to stop. I needed to concentrate on finding him. Once I was with him, I would find the right words, somehow.

зійнятися в цьому собі і бути в змозі говорити про ситуацію, яка досі викликає у мене нестерпний біль, — дві дуже різні речі. Я наважувалася щось сказати, але поки я підбирала слова, мама цокнула язиком на Фредді. Він підскочив до неї, кинувши мені розчарований погляд, ніби його зустріч передчасно перервали. Мама ж суворо глянула на мене, ще в підлітковому віці я б вже заскиглила.

— Ти думаєш, що нікого не засмучуєш, але я можу назвати кількох осіб, кому твої вчинки шкодять, і насамперед — тобі самій. Ходімо, Фредеріку, нам тут не раді.

Фредді прижав вуха, коли мама відтягнула його від крихт пластівців, які він знайшов на підлозі.

— Люсіндо, подзвони мені, коли будеш у кращому настрої. Я постійно стикаюсь з примхливими, незрілими дітьми на роботі. Я не збираюся витратити на це ще й вільний час.

Розділ 32

Я поспіхом накинула на себе теплий одяг. Треба було знайти Томмі, та не вистачало лише обморозитися. Руді кинув ще один шарф і пару рукавичок, розуміючи, що я не послухаю, якби він не намагався. Я вискочила на свіже повітря, насолоджуючись лютим морозом та радіючи хоч якомусь приводу дати волю сльозам, що так щипали очі.

Думай, Люсі, думай, куди Томмі міг піти? Він одразу вийшов через центральний вхід, тому в кабінеті чи кімнатах на першому поверсі його точно немає. Я прокручувала цю сцену багато разів, терзала себе, перебираючи кадр за кадром, я намагалася збагнути, про що він думав, коли йшов. І тут я чітко сказала собі – стоп. Потрібно зосередитися на пошуках. А щойно знайду, якось підберу потрібні слова.

You'd have thought it would be easy to track someone down in such an isolated place, especially as footprints in the snow were a dead giveaway about which direction people had been walking in. Unfortunately, as the main building was the hub of Wild Zone, there were far too many sets of footprints for me to work out which ones belonged to Tommi. I would have to rely on my instinct. At first, I wondered if he'd gone off to the wilderness hut in the forest. As I knew myself, its peaceful isolation was a perfect haven for gathering one's thoughts.

I set off at a run, regretting the fact that I wasn't wearing snow shoes, but not wanting to waste any more time by turning back to fetch them. The path into the forest was compacted hard, with a lethal layer of ice on top of it. My boots didn't leave a trace on the surface, so I knew that if Tommi had headed this way, there would be no sign of it. But as I got further into the trees, my pace slowed. It sounds silly, but the woods felt empty. I'm not saying I'd developed a weird sixth sense for the presence of other people, but maybe over the weeks I'd been here I'd become attuned enough with my surroundings to detect the small changes which occur when there are other humans around, even if they were so minute that they didn't properly register in my consciousness. Somehow I knew that Tommi wasn't ahead of me. I swerved off to the left, slipping and sliding down the steep slope until I found myself standing on the shore of the frozen lake. The snowy mounds of the quinzees made by the last guests had nearly merged back into the landscape thanks to the regular snowfall of the last few days. I remembered how I had mixed the tunes as they dug the snow, Tommi and I working together as a team to make sure the visitors enjoyed every moment of their holiday. Would he ever look at me again with such laughter in his eyes?

Once again I fiercely told myself to get it together, and then I set out across the lake. I don't know why I chose to head towards ACFM, but I felt drawn towards it, like there was a homing beacon on top of the building. I guess I was thinking that

Можна було подумати, що знайти когось у такій глушині легко, адже сліди на снігу явно показували, де проходили люди. На жаль, так як центральний корпус був серцем Дикої Зони, слідів було стільки, що я й близько не могла зрозуміти, які з них належать Томмі. Доведеться покладатися на інтуїцію. Спершу я подумала, чи не пішов він до якоїсь халупки в лісі. З мого досвіду, саме таке тихе усамітнення було ідеальним місцем для роздумів.

Я помчала, шкодуючи, що не взяла снігоступи, але повертатися за ними – марна трата часу. Протоптану стежку, що вела в ліс, вкривав підступний шар льоду. Від моїх чоботів на снігу не було і сліду, тож я розуміла: навіть якби Томмі йшов цим шляхом, я б про це не дізналася. Та чим далі я йшла вглиб лісу, тим повільніше рухалася. Звучить трохи дивно, але навколо не було ні душі. Не кажу, що в мене з'явилося дивне шосте відчуття на присутність людей довкола. Однак, схоже, за ті тижні, що я тут пробула, я настільки звикла, що почала помічати дрібні зміни від чужої присутності, навіть якщо вони були настільки мізерними, що не відкладалися в свідомості. Я якось відчула, що Томмі попереду немає.

Я зісковзнула ліворуч, сповзаючи по крутому схилу, поки не опинилася на березі крижаного озера. Снігові насипи квінзі, збудовані попередніми гостями, майже злилися із зимовим краєвидом через регулярні снігопади останні кілька днів. Я згадала, як підбирала мелодії, поки вони розчищали сніг, а ми з Томмі працювали разом, немов одна команда, щоб відвідувачі отримали задоволення від кожної миті своєї відпустки. Чи погляне він коли-небудь знову на мене з такою радістю в очах?

Я знову сказала собі зібратися з силами і рушила через замерзле озеро. Не знаю, навіщо я пішла до радіостудії ACFM, але мене тягло туди, немов на даху будівлі горів маяк, який кликав. Мабуть, я думала, що якщо не знайду Томмі, то принаймні зустріну

if I couldn't find Tommi, at least I could confront Mike and Jonno and tell them I knew what they'd been up to, even if I still couldn't understand what had motivated them to such behaviour in the first place. They must have known I'd work it out eventually, especially after they'd been so brazen as to leak a picture of me in Finland. The video back home could have been shot by anyone, but the pool of suspects at Wild Zone was ridiculously small. They weren't as clever as they thought they were.

It was hard work walking across the lake, ploughing my way through the thick snow without the assistance of skis or snow shoes. I would even have been grateful for a pair of gaiters, anything to stop the snow sneaking into the gap between my boot and my leg, and then melting down into my socks. I wriggled my toes. I could still feel them, but it wasn't ideal that they were getting so wet. I tried to increase my pace, knowing I was walking a fine line between frostbite and falling headfirst into the snow.

By the time I staggered up the steps and into the ACFM studio, my heart was pounding and I was gently perspiring with the effort of my trek, whilst simultaneously shaking from the cold. I pulled off my damp outer layers and soaking boots, and stood shivering in my base layers. It was not exactly the calm, collected demeanour I'd been planning to display when I challenged Jonno and Mike. But there was another person in the studio, someone whose presence put all thought of everyone else out of my head.

'Tommi, I...' I rushed towards him, then stopped in my tracks, suddenly fearful in case I saw rejection and disgust in his features. 'I didn't realise you had an interest in the radio,' I said, cautiously.

Tommi waved at the mixing desk. 'I may have asked Aku to show me a few things. It's important to you, so it's important to me.'

Майка та Джонно і скажу, що знаю, чим вони займалися, хоча досі не можу зрозуміти, що їх на це підштовхнуло. Вони точно знали, що рано чи пізно я все з'ясую, особливо після того, як нахабно злили моє фото з Фінляндії. Відео вдома міг зняти хто завгодно, а от підозрюваних у Дикій Зоні було напрочуд мало. Вони явно переоцінюють свою кмітливість.

Йти через засніжене замерзле озеро було справжньою мукою — пробиратися без лиж чи снігоступів дійсно важко. Я б навіть була рада будь-яким гамашам, аби сніг не пролазив між чоботом і ногою й не танув у шкарпетках. Я поворушила пальцями. Все ще відчувала їх, але було бридко, що вони промокли наскрізь. Я старалася йти швидше, розуміючи, що ходжу по лезу — між обмороженням і тим, щоб з головою ввалитися у сніг.

Коли я нарешті, ледь переставляючи ноги, піднялася сходами і зайшла в студію ACFM, серце калатало, я спітніла, доклавши стільки зусиль, але водночас тряслася від холоду. Я скинула з себе промоклий до нитки верхній одяг і страшенно мокрі чоботи й залишилась стояти в термобілизні, тремтячи. Це аж ніяк не був той спокійний і зібраний вигляд, який я собі намалювала, коли збиралася говорити з Джонно та Майком. Але в студії був ще хтось, чия присутність відкинула думки про інших на другий план.

— Томмі, я — я кинулася до нього, а потім завмерла на місці, раптом зникла побачити на його обличчі відразу й огиду.

— Я не здогадувалася, що ти цікавишся радіо, — сказала з обережністю.

Томмі махнув на мікшер.

— Здається, я попросив Аку показати мені пару штук. Те, що важливо для тебе, важливо й для мене.

I forgot that I was cold, I forgot that my feet were wet and that I was standing there in the arctic equivalent of underwear. I looked at Tommi, really looked at him, and without anything more being said, somehow I knew that everything would be alright between us.

‘I would take Aku’s guidance any day over those two,’ I replied, nodding my head towards Jonno and Mike. ‘You can’t trust a word they say.’

‘Oh I know,’ he agreed. ‘I was about to say as much to them. I guess you came here for the same reason I did. I’m sorry I didn’t stay with you in reception after that phone call. I know I should have been with you, but I was hoping to make things right for you first.’

He closed the distance between us and I reached out to take his hand.

‘That’s very lovely of you, Tommi. But you know you don’t have to save me, right?’

He chuckled; a wonderful sound which wrapped its way around my heart.

‘I know that very well. You are more than capable of doing whatever you put your mind to. But I am here to help, should you wish me to. You only have to ask.’

He squeezed my palm, and I felt his strength alongside mine. Provided this kind, generous man believed in me, it didn’t matter so much what the rest of the world thought.

Mike cleared his throat. ‘Can we stop with the touching reunion? Only some of us have work to do.’

OK, so the opinion of the rest of the world wasn’t my top priority, but I still cared that those two jokers had tried to make me a victim for their own reasons.

I turned around and fixed Jonno and Mike with the steeliest of stares. And then I confronted them with exactly what I’d worked out. Tommi stood back, a silent source of solidarity in the background, as I laid out my evidence.

Я вмиг забула про холод, про мокрі ноги і про те, що стою тут майже гола. Я подивилася на Томмі, уважно подивилася, і без жодних слів зрозуміла, що між нами все буде добре.

— Я швидше прислухаюся до Аку, ніж до тих двох, — сказала я, киваючи на Джонно й Майка. — Не можна вірити жодному їхньому слову.

— Ага, знаю, — погодився Томмі. — Якраз збирався їм це сказати. Здається, ти прийшла сюди з тієї ж причини, що й я. Вибач, що не залишився з тобою на рецепції після того дзвінка. Знаю, що мав бути поруч, але спершу намагався все владнати.

Він підійшов ближче, і я взяла його за руку.

— Томмі, це так мило з твого боку. Але ти ж розумієш, що мене рятувати не обов’язково?

Він тихо засміявся — чудовий звук, який огорнув моє серце.

— Я це прекрасно розумію. Ти більш ніж здатна на все, що забажаєш. Але я тут, щоб допомогти тобі, якщо захочеш. Лише скажи.

Він стиснув мою руку, і я відчула його силу разом зі своєю. Поки цей добрий і щедрий чоловік вірив у мене, мені було байдуже, що про мене думають інші.

Майк відкашлявся.

— Можна вже закінчити з цією сентиментальною зустріччю? У деяких ще є робота.

Гаразд, думка решти світу мене не сильно хвилювала, але я все одно не могла змиритися з тим, що ті двоє дурнів намагалися використати мене заради своїх цілей.

Я обернулася і кинула на Джонно з Майком крижаний погляд. А потім поставила їх перед фактом того, про що дізналася. Томмі відійшов назад, тихо підтримуючи мене своєю присутністю, поки я розкривала всі карти.

I'm a radio presenter. I know how to relate a story in the clearest, most effective way possible. By the time I'd finished, Mike and Jonno were left in no doubt that they were rumbled. There was only one part of my accusation I wasn't so sure about, and that was the reason behind it. But I knew they would never tell me unless provoked, so I took a stab in the dark.

'I can't believe you did all of this over some poxy job. Mike, you had your eyes on my role from the start and, Jonno, well, you've got your heart set on something much bigger. The next rung on the ladder. A TV job, perhaps? Only you knew you weren't high profile enough to get your name into the mix despite your famous girlfriend, so you conspired with Mike here to generate some extra publicity for yourself. That way both of you could get what you wanted, and who cares about the price that I've had to pay? Did you even go so far as to post the threats through my letterbox? How low can you go? And when it looked like it still wouldn't work – yes, I've heard the rumours about the reshuffle at Star FM – you thought you'd try round two with a pathetic photo of me innocently standing on Jonno's porch and a silly story about me throwing myself at him all over again. You know what, I feel sorry for you both. I feel sorry that you didn't believe in your own abilities enough to trust that you'd be able to get the jobs on your own merit.'

I think it was my expression of pity that finally made Mike blow up. Whilst Jonno had shrunk further and further into the corner of the room to the point where I thought he might actually climb out of the window to escape the shame, Mike had been pacing and posturing, muttering, 'The woman's deluded' and other such choice phrases. But when I said I felt sorry for him, he turned and actually snarled at me.

'How dare you, you stupid woman. Yeah, so we set you up, big deal. But if you can't handle playing with the big boys, then get out of the playground.'

I burst out laughing at that, which infuriated him even more.

Я – радіоведуча. Я вмію розповідати історії так, щоб усе було максимально чітко і зрозуміло. До моменту, як я закінчила, Майк і Джонно вже ні на секунду не сумнівалися, що їх розкусили. Єдине, у чому я не була впевнена у своєму звинуваченні, — це причина, яка за цим стояла. Але я розуміла, що вони самі ніколи незізнаються, тож ризикнула і спробувала вгадати.

— Не можу повірити, що ти вляпався у все це через якусь нікчемну роботу! Майк, ти з самого початку замахнувся на мою посаду, а Джонно...ну, твої амбіції куди більші. Наступний крок у кар'єрі. Може, ТБ підкараулюєш? Тільки ти знав —ти майже нікому цікавий, щоб твоє ім'я брали до уваги, навіть маючи знамениту дівчину, тож разом з Майком замутив якусь фігню, щоб хоч трохи себе пропіарити. Так вам обом вдалося досягти свого, а кого, до біса, цікавила ціна, яку мені довелося заплатити? Ти серйозно ще й погрози підкидав мені в поштову скриньку? Наскільки низько ти можеш впасти?! І коли нічого не клеїлося — так, я чула плітки про кадрові зміни на Star FM — ти вирішив спробувати ще раз з тією жалюгідною фотографією, де я, ні в чому не винна, стою на порозі Джонно, і тією безглуздою історією про те, як я нібито вішалася на нього знову. Знаєте, мені вас обох шкода. Шкода, що ви не вірили у власні здібності настільки, щоб отримати роботу власними заслугами.

Мені здається, саме моя відверта жалість і вивела Майка з себе. У той час як Джонно забився у куток так, що я вже думала він от-от вискочить у вікно, аби уникнути цієї лажі, Майк носився по кімнаті, корчив з себе щось і бурмотів: «Та вона ж ненормальна» та інші подібні словечки. Але коли я сказала, що мені його шкода, він повернувся і гаркнув на мене.

— Як ти смієш, дурепо! Так, ми тебе підставили, і що з того? Але якщо не вмієш грати по-дорослому, то й вали геть!

Я не втрималася від сміху, і це його ще більше збісило.

Він тупнув ногою об підлогу.

He actually stamped his foot on the ground. 'Laugh all you like, but do you really think anyone's going to believe you? There is not a shred of physical proof that we did it, not even on those silly newspaper clippings. You try peddling that line around, and you're going to get a reputation as a nutter as well as a desperate slut.'

Tommi cleared his throat. I followed the direction of his gaze to the open fader, then across to the faces of my colleagues, distorted and ugly in their deception, and then back again to that open fader. And I knew exactly what he had done.

There is one very important thing that you are always told on your first day working at a radio station; if you are in a studio, always assume that the microphones are live and that whatever you say can be heard by the listening public or, at the very least, your nosy colleagues listening in the control room. But when you spend all day surrounded by microphones it is easy to forget that important piece of advice, and even to stop registering the fact that you are in a live broadcast environment. Combine that with the media world's propensity for gossip, and it's easy to understand why there is very rarely such a thing as a proper secret in a radio station. In fact, it was pretty surprising that the pair of them had managed to keep this particular secret so long.

They still hadn't realised what I had. Tommi leaned back in his creaky chair and put his arms behind his head, looking completely unperturbed by the scene happening in front of him. I tried to follow suit, perching as casually as I could on the edge of the mixing desk, trying to maintain a calm exterior while my insides were a seething mass of nerves and anticipation. A tiny bud of hope was unfurling within while my heart thudded against my ribs. My senses were hyper alert, adrenalin running through my veins in expectation and fear of what was to come next.

'I don't know why you're looking so pleased with yourself,' said Mike, catching the slight twitch of a grin which had escaped from my lips involuntarily. 'But just because you

— Смійся скільки влізе, але ти серйозно думаєш, що хтось тобі повірить? Жодного реального доказу, що ми це зробили, немає, навіть на тих тупих газетних вирізках. Спробуєш рознести цю дурню — заробиш репутацію психопатки й жалюгідної шльондри.

Томмі відкашлявся. Я подивилася туди, куди й він, побачила піднятий фейдер, далі глянула на обличчя своїх колег — скривлені й потворні у своєму обмані, і потім знову на піднятий фейдер. Я точно знала, що Томмі зробив.

Є одна надзвичайно важлива річ, яку завжди повторюють у перший день роботи на радіо: якщо ти в студії, завжди вважай, що мікрофони увімкнені — все, що ти скажеш, можуть почути або слухачі, або, принаймні, твої допитливі колеги в ефірці. Але коли ти цілий день проводиш серед мікрофонів, легко забути цю важливу пораду, навіть не помічаючи, що ти в прямому ефірі. А ще враховуючи, що медіа живуть плітками, неважко здогадатися, чому на радіо всі про все знають. Насправді, було досить дивно, що цим двом вдалося так довго тримати за зубами цю таємницю.

Вони все ще не знали, що саме я мала на них. Томмі розвалився на скрипучому стільці, закинув руки за голову й виглядав абсолютно байдужим до всього, що відбувалося перед його очима. Я спробувала зробити те саме — вмостилася як могла білямікшера, роблячи вигляд, що мені все одно, хоча всередині все кипіло від хвилювання й нетерплячки. Десь у глибині душі пробивався крихітний паросток надії, у той час як серце ледь не вискакувало з грудей. Усі відчуття були загострені, а адреналін гнався по жилах від очікування та страху того, що станеться далі.

— Не розумію, чому ти виглядаєш такою самовдоволеною, — сказав Майк, помітивши легку посмішку, що мимоволі з'явилася на моєму обличчі.

know who was behind it all, it doesn't mean that you'll ever be able to prove it. Jonno is the golden boy of the airwaves, and I'm your precious Skye's right-hand man. Do you think she'd be half so successful on the breakfast show if she didn't have me holding her hand? And do you really think anyone is going to believe you if you go around shooting your mouth off and trying to blame everything on us? You'll end up looking like a bitter, twisted, has-been, trying to get fame at any cost.'

'Goodness, Mike, it really sounds like you're describing yourself there.' His jibe about Skye had been the final straw. I was done with taking his abuse. I'd always known he'd had a problem with women, but I hadn't realised how deeply entrenched the misogyny was. It was about time he realised it was the twenty-first century, and got used to the idea that we're not some kind of inferior sub species.

'For a start, it's obvious to anyone who has a pair of ears that Skye has been keeping you afloat on the airwaves, and that you'd be a wallowing mess without her. And if you think Jonno is the golden boy, then you are very much mistaken. What kind of golden boy needs to resort to dirty tricks and intimidation in order to get his big break? I suppose I should be flattered that the two of you felt so threatened by me that you needed to come up with such a ridiculous scheme. No, I'm not going to call it ridiculous, because that really underestimates the true cost it has had on me. It was a nasty, malicious, cruel scheme which it's no exaggeration to say left me fearing for my life and sent me to a very dark place. But I am a stronger, better person than either of you, and I will not let this be the end of me and what I want to achieve in my career. However, it may well spell the end of your ambitions. While you saw that happen to me, and crowed over me, I am not going to lower myself to that kind of behaviour. In fact, I will pity you, because I know what you will be going through.'

— Але те, що ти знаєш, хто стояв за всім цим, не означає, що коли-небудь зможеш це довести. Джонно — любимчик ефіру, а я — права рука твоєї дорогенької Скай. Ти справді думаєш, що вона б бодай наполовину стала такою успішною на ранковому шоу, якби я її не підстраховував? Ти серйозно вважаєш, що хтось повірить тобі, якщо ти будеш всюди ляпати язиком і звинувачувати нас в усьому? Зрештою, ти будеш виглядати як зла, зіпсована хвойда, що готова на все заради слави.

— Боже, Майку, звучить так, ніби ти описуєш самого себе. Його паскудство щодо Скай став останньою краплею. Мені набридло терпіти його знущання. Я завжди знала, що у нього проблеми з жінками, але не уявляла, наскільки глибоко в ньому сидить ця мізогінія. Вже час зрозуміти, що на дворі ХХІ століття, і змиритися, що ми не якийсь другосортний підвид.

— По-перше, будь-кому, хто вміє слухати, зрозуміло, що на плаву в ефірі тебе тримає Скай, і без неї ти був би купою жалюгідного лайна. І якщо ти думаєш, що Джонно — «зірка ефіру», то ти глибоко помиляєшся. Яка така зірка ефіру мусить вдаватися до брудних схем і залякування, щоб вибитися в люди? Схоже, мені слід тішитися, ви обидва так боялися мене, що придумали цю безглузду схему. Ні, я не називатиму це безглуздом, бо тоді я зовсім применшую ціну, яку за це заплатила.

Це була підла, зловна, жорстока схема, і зовсім не перебільшення сказати, що вона змусила мене боятися за своє життя і загнала в депресію. Але я сильніша і краща за вас обох і не дозволю цьому зруйнувати мене і мої кар'єрні плани. Однак це може стати повним крахом ваших амбіцій. Хоч ви й спостерігали за всім, що зі мною відбувалося, і раділи моїм невдачам, я не збираюся падати так низько. Насправді, я пожалію вас, бо знаю, через що вам доведеться пройти.

Mike continued with his blustering and chuntering, but Jonno followed my gaze and finally cottoned on to what Tommi had done.

He lunged towards the desk and tried to switch off the fader of the open microphone. But before he could reach it, Tommi casually stood up to block him, and folded his arms. He said a very guttural, stern-sounding 'Ei', and then repeated 'No' in English, in case Jonno hadn't got the point.

Jonno hovered on the spot, torn between his need to stop the microphone broadcasting everything to the world, and his desire not to get squashed by such a quietly strong man. His indecision made him look like a toddler who was desperate to go to the loo.

Mike, meanwhile, still hadn't realised that his ranting was being broadcasted live on Arctic Circle FM. Admittedly, the listenership wasn't the biggest in the world, but I more than anybody had a good idea of how quickly this kind of content would spread far beyond its original audience.

I gestured to Tommi to follow me when he was ready, then I turned my back on the scene and started pulling on my outdoor clothing. I had seen enough.

When I had first arrived, the bulky fleece jumpers and jackets felt constricting and at times too heavy for me to endure. But now, every extra layer I added, I felt a corresponding lightening of my soul. I had been vindicated. The truth was out there. And although I suspected the viral video would always be somewhere in the background, wherever I went and whatever I did, the recording which revealed what had really happened would also be alongside it. I could reclaim my name and my position. The future was mine to choose.

Once again my phone was buzzing, the screen flaring with a constant stream of notifications and messages. I pushed it away from me, not daring to look.

'Do you want me to check?' asked Tommi quietly, reading my mind with that uncanny ability of his.

Майк продовжував пихтіти і бурмотіти собі під ніс, а Джонно простежив за моїм поглядом і нарешті зрозумів, що затіяв Томмі.

Він кинувся до пульта і спробував вимкнути мікрофон. Але перш ніж він встиг до нього дотягнутися, Томмі, не поспішаючи, піднявся, перекрив йому дорогу і схрестив руки на грудях. Він видав якийсь глухий й суворий «Ей», а потім повторив «Ні» англійською, на випадок, якщо Джонно не вловив, про що йдеться.

Джонно застиг на місці, розриваючись між тим, щоб відключити мікрофон і не дати світу все почути, і страхом бути розчавленим цим сповненим мовчазної сили чоловіком. Через свою нерішучість він виглядав, як дитина, якій дуже треба в туалет.

Тим часом Майк і гадки не мав, що його бурчання транслюється у прямому ефірі на Arctic Circle FM. Так, слухачів було не так вже й багато, але я як ніхто розуміла, як швидко це може розлетітися за межами аудиторії прямого ефіру.

Я показала Томмі рукою, щоб йшов за мною, коли буде готовий, відвернулася від того цирку і почала одягатися. З мене досить.

Коли я тільки приїхала, ці товстелезні флісові светри та куртки здавалися такими тісними і важкими, що я ледь витримувала. А тепер, з кожним шаром одягу, я відчувала полегшення на душі. Я довела своє. Правда тепер на поверхні. І хоча я знала, що вірусне відео нікуди не зникне, куди б я не пішла і що б не робила, проте запис, який висвітлював правду, теж буде поруч зі мною. Я змогла повернути собі ім'я та статус. Майбутнє було в моїх руках.

Мій телефон знову не замовкав, а екран блимав від нескінченних повідомлень. Я відсунула його подалі, не наважуючись подивитися.

— Хочеш, я гляну? — тихо спитав Томмі, наче знову вліз у мої думки завдяки своїм дивним умінням.

We were snuggled up together in front of the fire in his living room, Gurta and the puppies curled at our feet. Rudi had taken Mike and Jonno to the airport. They'd returned from the ACFM studio to find their bags already packed and loaded into the minibus. Johanna told me Rudi had been all for dumping their stuff in one of Aku's fishing holes in the lake, but she'd managed to persuade him that it was better to take the moral high ground in this kind of situation. I didn't know what they'd be returning to, although judging by the stony expression on their faces as they'd driven away, I think they'd got a fair idea that they were in for a stormy time. Now that everything was out in the open and the horrible duo had left, my soul felt lighter, but a nagging fear was still lurking deep down. It felt too good to be true for everything to come right so suddenly.

I tore my gaze from the phone and tried to smile at Tommi.

'I know it shouldn't matter to me one bit what a load of anonymous strangers think of me. All that matters is the opinion of the people I care about, who care about me. And yet, not knowing is almost worse. My imagination is running wild and you know me...'

'You've jumped immediately to the worst-case scenario.' Tommi finished my sentence.

I spread my palms. 'I can't help it. Perhaps it's a self-protection thing; thinking the worst so I'm not so surprised and shocked when it comes to fruition.'

'But what is the worst-case scenario?'

'The notoriety continues despite the truth being out there. People still hate me. My reputation is tainted for ever so I can't get another job. Basically what happened to me when the video first appeared.'

Tommi nodded. 'That would be upsetting.'

'I can hear a "but" in there.' I said.

Ми притулились одне біля одного перед каїном у його вітальні, а Гурта з цуценятами вмостилися біля наших ніг. Руді відвіз Майка та Джонно в аеропорт. Коли вони повернулися з радіостудії АCFM, вони побачили, що їхні сумки вже стояли зібраними в мікроавтобусі. Йоганна розповіла, що Руді збирався викинути їхні речі в одну із зимувальних ям Аку на озері, але дівчині вдалося переконати його, що в такій ситуації краще вчинити більш пристойно. Я не знала, що на них чекає, але судячи з кам'яних облич під час від'їзду, думаю, вони здогадувалися, що попереду непрості часи. Тепер, коли все з'ясувалося і ті мерзотники пішли, мені стало аж легше на душі, але глибоко всередині все ще ховався нав'язливий страх. Здавалося, все йде занадто добре, щоб раптово бути правдою.

Я відірвала погляд від телефону й спробувала посміхнутися Томмі.

— Я знаю, що мені має бути абсолютно все одно, що думає про мене купа незнайомих людей. Важлива думка лише тих, кого я люблю і хто любить мене. Але невідомість зводить з розуму. Я тут собі такого навігадувала, ти ж мене знаєш...

— Ти одразу перескочила до найгіршого сценарію, — Томмі закінчив мою думку.

Я розвела руками.

— Нічого не можу з цим подіяти. Мабуть, це просто самозахист: уявляю найгірше, щоб потім не бути сильно здивованою чи шокованою, коли все станеться.

— Але який найгірший сценарій?

— Ганебна слава не зникає, хоч всі знають правду. Люди все ще мене ненавидять. Репутація заплямована назавжди, тож я не можу знайти іншу роботу. Власне так і сталося, коли відео з'явилося вперше.

Томмі кивнув.

— Це було б прикро.

Tommi shrugged and remained silent. He reached across and interlaced his fingers with mine, squeezing them comfortingly.

‘...but it would not be the end of the world,’ I said what I knew he was thinking. ‘My life would carry on. People would forget eventually, and those who care for me will know the truth. And ACFM is always going to need a producer to keep you all in line. I am better than this.’

As I said the words out loud, I realised they were true. Yes, a part of me would be horribly upset and hurt if the trolls still had me in their sights, but it would not be a fatal blow. I was a stronger person than the one who had slunk to Finland terrified of her own shadow and desperate to hide away from the world. I had learned so much about myself since I had been here. My self-respect had returned and, just as importantly, my self-belief. I knew I was strong enough to face whatever was thrown at me.

‘Yes. We who love you know who you really are and we don’t care about a silly video and the uninformed opinions of people on social media.’

For a moment I didn’t register the full meaning of what he had just said. And then, when the words did sink in, my worries vanished into the background as I instead concentrated on demonstrating to Tommi that I felt the same way about him.

A while later, Gurta finally managed to divert us from our embrace by picking up my phone and dropping it back on Tommi’s lap.

‘I think she’s hinting that we should stop being distracted and concentrate on putting your mind at rest.’

‘Trust me, my mind is definitely elsewhere right now,’ I mumbled, tracing the delicious curve of Tommi’s collarbone.

I felt the vibration of his warm chuckle against my fingers.

‘I’m afraid Gurta thinks it’s best we find out now, rather than putting off the moment.’

There was a pause as he started scrolling.

— Схоже, тут є «але», — сказала я.

Томмі знизав плечима і нічого не відповів. Він взяв мою руку і ніжно зігрів своїми долонями.

— Але це не кінець світу, — сказала я, знаючи, про що він думає. — Життя продовжиться. Люди, зрештою, забудуть, а ті, хто мене любить, знатимуть правду. А радіостудія ACFM завжди потребуватиме продюсера, щоб тримати все під контролем. Я варта більшого.

Проговоривши це все вголос, я зрозуміла, що це правда. Так, у глибині душі було б страшенно сумно та образливо, якби хейтери досі не спускали з мене очей, але це не було б катастрофою. Я була сильнішою людиною, ніж та, яка втекла до Фінляндії, налякана власною тінню і в розпачі ховалася від всього світу. Я багато чого зрозуміла про саму себе, відколи опинилася тут. Повернулося відчуття власної гідності і, що не менш важливо, віра в себе. Я знала, що достатньо сильна, аби впоратися з усім, що звалилося на мене.

— Так. Ми тебе любимо і знаємо, яка ти насправді, і нам байдуже на те безглузде відео чи маячню людей у соцмережах.

Спершу я не втямила, що він сказав. Та коли до мене все дійшло, страхи відступили на другий план, і я думала лише про те, як показати Томмі, що почуття взаємні.

Трохи пізніше Гурта таки відволікла нас від обіймів, схопивши мій телефон та поклавши його на коліна Томмі.

— Я думаю, вона натякає, що нам слід припинити відволікатися і зосередитися на втихомиренні твоїх думок.

— Повір, я зараз думками зовсім в іншому місці, — прошепотіла я, проводячи пальцем по його спокусливій ключиці.

Мої пальці ловили вібрації його милого сміху.

— Боюся, Гурта вважає, що краще розібратися з цим зараз, ніж відкладати на потім.

Настала пауза і Томмі почав скролити телефон.

‘Well don’t keep me in suspense,’ I said, making a not-very-concerted effort to take the phone from his hands. He answered by tickling me until I retreated.

Then he sat up and looked serious.

‘You appear to be trending once again on social media,’ he said. ‘But as the hero of the hour. Someone has already put the confrontation to music, and the hashtag “Listen to Lucy” has got tens of thousands of retweets.’

Before I could respond, the phone started ringing.

‘It’s Skye,’ said Tommi, offering to pass it across.

‘Put her on speakerphone.’

We both recoiled at the volume of the excited squealing that came out of the phone. She started talking so fast that neither of us could understand a word she was saying.

‘Skye, lovely, slow down a minute,’ I pleaded, as Tommi simultaneously said something along the same lines.

‘Ooh, you guys sound like you’re getting on well. I knew you’d love each other. I said as much to Henri, but he said I shouldn’t interfere and to let you find out in your own time.’

Tommi winked at me as I rolled my eyes in mock annoyance at Skye’s matchmaking aspirations.

‘What do you want, Skye? Apart from to claim you’ve been playing cupid all along?’ I said. ‘Without being rude, we were quite busy when you rang.’

She giggled. ‘I bet you were. The reason I rang was to let you know that the MD and Charlie are trying to get hold of you. They’d like to offer you your old show back. How amazing is that?’

I’d longed for this moment so much that it had even invaded my dreams, but now it was actually happening, it felt hollow.

‘But what about you, Skye? You’re doing so well on the breakfast show. I don’t want to steal it away from you.’

‘Silly me, I didn’t make myself clear. They want us to double head it. You and me; besties together on the airwaves.’ She whooped again, and this time I joined in.

— Ну, не тягни інтригу, — сказала я, намагаючись якось забрати в нього телефон. Він почав лоскотати мене у відповідь, і я здалася.

Тоді Томмі сів і став серйозним.

— Здається, ти знову на слуху в соцмережах. — сказав він.

— Але вже як зірка дня. Хтось наклав на ту суперечку музику, а хештег #ЛюсіНеМовчи набрав десятки тисяч ретвітів.

Я ще не встигла відповісти, як задзвонив телефон.

— Це Скай, — сказав Томмі, простягнувши мені телефон.

— Увімкни на гучний зв’язок.

Ми обидва здригнулися від гучного радісного верещання з телефону. Скай почала так швидко говорити, що ми нічого не розуміли.

— Скай, люба, зупинися на хвилику, — благала я, і Томмі одночасно сказав щось у тому ж дусі.

— Вау, здається, хтось чудово ладнає. А я знала, що ви сподобається один одному. Я саме це сказала Генрі, але він мовив, що нібито не треба лізти, і ви самі розберетеся, коли прийде час.

Томмі підморгнув мені, а я закотила очі, вдаючи роздратування через спроби Скай засватати нас.

— Чого ти хочеш, Скай? Окрім як похвалитися, що весь час грала купідона? Без образ, але ми були трохи зайняті, коли ти подзвонила.

Вона хіхікнула.

— Хто б сумнівався. Я дзвонила, щоб сказати, що тебе шукають генеральний продюсер та Чарлі. Вони готові повернути твоє старе шоу. Круто, скажи?

Я так довго чекала на цей момент, що він навіть снівся мені, але тепер, коли це сталося, я відчувала порожнечу.

— А як щодо тебе, Скай? Ти ж круто проводиш ранкове шоу. Я не хочу його відбирати.

— От блін, я не пояснила. Вони хочуть, щоб ми вели його разом. Ти і я — кращі подруги в прямому ефірі! Вона знову завершала від радості, у цей раз і я з нею.

‘When do they want us to start?’

‘As soon as possible, although if I were you, I’d make the most of being the woman of the hour and say you’re going to take some more time enjoying Finnish hospitality. You might as well make them sweat after the way they treated you.’

When we finally hung up the call, my mind was buzzing with ideas for the new show. Tommi wrapped me up in a big bear hug.

‘I am so pleased for you,’ he said sincerely.

‘We’ll make it work,’ I replied, addressing the concern I knew he’d have, but was too decent to say. ‘The start of my new radio chapter does not mean an end for us, I promise.’

‘I am glad,’ he said simply. Then Gurta started nudging our knees with her nose. ‘I think somebody wants her dinner. Fancy helping?’

As we clattered around the kitchen pouring dog food in bowls, I thought how much I would miss this comfortable companionship when I returned to my normal life in Sheffield. But then an idea struck me. It would take a bit of arranging, but I thought it would be possible. And, as Skye said, the bosses did owe me after everything I’d been through. I looked across at Tommi, marvelling at how someone dressed in such unflattering base layers could nevertheless look so sexy as he dished out the food to the hungry puppies and their mum. I hoped he’d be as delighted with my plan as I was. And then I put all plotting to one side as Tommi led me back to the sofa and we picked up where we’d left off.

Chapter 34

Tommi handed me a flaming torch and beckoned for me to follow. The path which had been ploughed through the waist-

— Коли нам потрібно починати?

— Якнайшвидше, але я б на твоєму місці скористалася статусом «зірки дня» сповна і сказала, що ще побудеш у Фінляндії з їхньою гостинністю. Можеш їх трохи подратувати після того, як вони з тобою обійшлися.

Як тільки ми повісили слухавку, у голові крутилися ідеї для нового шоу. Томмі міцно обійняв мене, ледь не задушивши.

— Я так за тебе радий, — щиро промовив він.

— Все буде добре, — сказала я, відповідаючи на занепокоєння, про яке я знала, хоча й Томмі не наважувався цим поділитися.

— Початок нового етапу моєї радіокар’єри не означає кінець для нас, чесно.

— Я радий, — тихо додав він.

Тут Гурта почала тулитися носом до наших ніг.

— Здається, хтось зголоднів. Допоможеш?

Коли ми грюкали на кухні, насипаючи їжу в миску для собаки, я подумала, як сильно сумуватиму за цією приємною компанією, коли повернусь до свого звичного життя в Шеффільді. Але раптом мені спала на думку ідея. Треба трохи все підлаштувати, але, думаю, це варіант. Та й, як сказала Скай, керівництво в боргу переді мною після всього, що я пережила. Я глянула на Томмі і не могла повірити, як чоловік в таких ніяких базових речах може бути таким сексуальним, годуючи голодних цуценят і їх маму.

Сподіваюсь, він був в захваті від мого плану не менш, ніж я. А потім я відклала всі свої плани, коли Томмі повів мене до дивану, і ми продовжили те, на чому зупинилися раніше.

Розділ 34

Томмі простягнув мені палаючий факел і махнув, щоб йшла за ним. Стежка, прокладена крізь сніг, що був по пояс,

deep snow was only wide enough for us to walk in single file. Although there were at least a dozen of us in the group, we were silent, almost reverential, as we followed our guide. It was early afternoon, but thick darkness surrounded us, only disrupted by the flickering flames from our torches. The mist from our breath hung in the air, adding to the mysterious atmosphere. It felt like we'd stepped back several centuries. And then the path suddenly widened until we were able to fan out and stand in a huddle. Our guide gestured around him and explained something to the group in Finnish. Tommi leaned towards me and quietly translated, but I'd already gleaned some meaning from the reactions of those who surrounded me. We were standing on the Arctic Circle, the geographical point marking the crossover into an even colder and wilder land. Some people started jumping back and forth, grinning as they posed for selfies. Others looked around in wonderment at the quiet glory of the wild landscape.

I stood on the invisible boundary and thought about how much I'd changed since arriving in this captivating country. I'd realised I was capable of more than I'd ever imagined. I'd seen the darker side of my party-loving ways and found a different approach to living my life. And I'd finally found the courage to open up about my dad's death, first by telling Tommi what had happened, and then, last night, by talking to Mum about it properly. It was the first time we'd really been honest with each other about our terrible loss and how it made us feel. I knew we had a long way to go in our grieving process and in our relationship, but it felt like we were moving closing together in our understanding of each other. Mum had ended the call by saying that Dad would have been proud of me.

As I remembered those precious words, Tommi reached down and took my hand. Our gloves were so thick it was like holding hands with a bundle of fabric, but then he squeezed my palm and I felt that glorious connection with him all over again.

'What do you think?' he asked.

виявилася настільки вузькою, що ми могли йти лише один за одним. Хоча нас було як мінімум десятеро, ми йшли мовчки, ледь не зачаровані, слідуючи за гідом. Було близько опівдні, а навколо панувала густа темрява, і лише мерехтіння полум'я наших факелів розганяло її. Пар від нашого подиху висів у повітрі, додаючи загадковості. Було відчуття, що ми перенеслися на декілька століть назад. А потім стежка стала ширшою, тож ми змогли посунутися і стати гуртом. Наш гід махав руками навколо себе і пояснював щось групі фінською мовою.

Томмі нахилився до мене й тихенько переклав, але я вже вловила суть по реакціях людей навколо. Ми стояли на Північному полярному колі — географічній точці, що межує з ще холоднішим і суворішим краєм. Деякі почали скакати туди-сюди, усміхаючись, щоб зробити селфі. Інші з захопленням озиралися навколо, милуючись тихою красою диких пейзажів.

Я стояла на невидимій межі і думала про те, як сильно змінилася з моменту приїзду в цю неймовірну країну. Я зрозуміла, що здатна на більше, ніж колись уявляла. Стала очевидною темна сторона моєї любові до вечірок і водночас сформувався новий погляд на життя. І нарешті я знайшла в собі сили розповісти про смерть батька. Спочатку розповіла Томмі, що сталося, а вчора щиро поговорила з мамою. Це перший раз, коли ми були відвертими щодо нашої страшної втрати та всього, що відчували. Я знала, що попереду довгий шлях — пережити горе, розібратися зі стосунками, але здавалося, ми ставали ближчими одна до одної і знайшли порозуміння. Мама завершила розмову, сказавши, що тато пишався би мною.

Коли я згадала ті важливі слова, Томмі нахилився та взяв мене за руку. Наші рукавички були такими товстими, що триматися за руки було як обіймати згорток тканини, але потім він стиснув мою долоню і я знову відчула той неймовірний зв'язок між нами.

— Як тобі? — запитав Томмі.

I gazed around me. Don't get me wrong, if the Lucy who had first come to Finland had arrived here, I think she would have been seriously unimpressed by the lack of a fuss. But now I appreciated the quiet understatement of the place. It would have been wrong for there to be a big tourist spectacle here. The lack of a fanfare allowed everyone to appreciate their surroundings in their own way.

'There's something magical about it,' I found myself confessing. 'I can't really explain it. It's not like the landscape looks very different from the environment at Wild Zone, but I feel like I'm reacting to it in here.' I thumped a gloved hand against my chest.

Tommi nodded. I couldn't see his face properly beneath his balaclava and thick hat, but I knew he was grinning.

'I knew you'd feel it too.'

He pulled me closer, wrapping me in his arms as if he was scared to let me go. Then he started talking quietly. 'I wanted you to see this place before you return home. It is special to me. I hope you will remember our walk together here when you are hurrying into work after those early morning alarm calls.' He took a deep breath. 'I have debated whether to say this to you, but I will. Please don't take this as me trying to hold you back, because I want nothing more than for you to be happy and to succeed in what you want to do, but I'm going to miss you when you're gone. I know we will make long-distance work, but I shall be sad not to experience the ordinariness of daily life by each other's side.'

I hastily blinked back the moisture which came to my eyes at the beauty of his speech. I couldn't risk frozen tears right now when I had something very important to say.

Я озирнулася навколо. Не зрозумійте мене неправильно, якби та Люсі, яка вперше приїхала до Фінляндії, опинилася тут, думаю, їй би зовсім не сподобалося, що немає ніякої метушні. Та тепер я справді оцінила тиху стриманість цього місця. Було б неправильно, якби все перетворили на шоу для туристів. Відсутність зайвого шуму дозволяла кожному по-своєму насолодитися пейзажами навколо.

— Є в цьому щось магічне, — зізналася я сама собі.

— Складно пояснити. Місцевість тут майже така сама, як у Дикій Зоні, але щось йокає всередині.

Я легенько постукала рукавичкою по грудях.

Томмі кивнув. Я не могла розгледіти його обличчя під балаклагою та товстою шапкою, але знала, що він усміхається.

— Я знав, що ти це відчуєш також.

Томмі пригорнув мене ближче до себе і обійняв так міцно, наче боявся відпустити. Потім він тихо заговорив. — Я хотів, щоб ти побачила це місце перед поверненням додому. Воно особливе для мене. Сподіваюся, ти згадаєш, як ми гуляли тут, коли мчатимеш на роботу після ранкових сигналів будильника.

Томмі глибоко вдихнув.

— Я довго думав, чи варто тобі про це говорити, але я все ж скажу. Прошу, не сприймай це, як спробу стримати тебе, я хочу лише, щоб ти була щаслива й досягла успіху в усьому, чого забажаєш. Але я буду сумувати, коли ти поїдеш. Я впевнений, що ми зможемо зберегти наші стосунки на відстані, але мені буде прикро не розділяти з тобою рутину нашого повсякденного життя.

Я швидко змахнула сльози, які наворачалися від зворушливості його слів. Я не могла допустити, щоб сльози застигли на щоках, коли я мала сказати щось дуже важливе.

‘We don’t have to be long-distance, if you don’t want to,’ I said, carefully. ‘I’ve spoken to the management at Star FM and said I would return if they met two conditions.’

‘Oh yes?’

‘Number one, that Skye and I do the drivetime show, rather than breakfast. That would be better with the time difference here. And number two, that I do the drivetime show remotely, using the studio facilities of ACFM. They can put in a special line to the back room, so I can use that as my studio and won’t disrupt ACFM’s programming. Aku and the others put it to the vote. They’re more than happy for me to use the place, as long as I help out with some volunteer producing on the side. What do you think?’

Tommi remained silent for so long that I thought I’d made a mistake.

‘Of course, I could still go back to Sheffield and broadcast from there and we can be long-distance, if that’s what you’d prefer,’ I added hurriedly.

‘No, I would love for you to stay here. It was destroying me, the thought of you going, but I didn’t want to stand in your way.’ He reached out and gently brushed the ice from the loose tendrils of hair which were sticking out from under my hat. ‘I am sorry I didn’t reply straight away. I was so overwhelmed, the English words went right out of my mind.’

I was so happy, I half expected to see the snow melting away underneath me from the warm joy which was filling my body.

‘Ah, that’s another condition of me staying here. You’ll have to teach me Finnish. Even Gurta is bilingual. I refuse to be put to shame by a dog.’ Tommi laughed. ‘I would be delighted to.’

— Нам не обов’язково бути в стосунках на відстані, якщо ти не хочеш цього, — обережно сказала я.

— Я говорила з керівництвом радіокомпанії Star FM і сказала, що повернуся за двох умов.

— Правда?

— Перша умова — ми зі Скай будемо вести прайм-шоу, а не ранкове. Так буде краще, враховуючи різницю в часі. І друга умова — я маю вести прайм-шоу віддалено, користуючись обладнанням радіостудії ACFM. Вони можуть провести окрему аудіолінію в технічну кімнату, щоб я могла вести шоу там і не заважати ефірам ACFM. Аку та інші вирішили проголосувати з цього приводу. Вони тільки раді, щоб я користувалася студією, поки я підпрацьовую волонтером в ролі продюсера. Що скажеш?

Томмі так довго мовчав, що мені здалося, ніби я помилилася.

— Звісно, я все ще можу повернутися в Шеффілд і вести шоу звідти, ми можемо залишатися на відстані, якщо тобі так зручніше, — додала я поспіхом.

— Ні, я б хотів, щоб ти залишилася. Думка про те, що ти поїдеш, розривала мене зсередини, але я не хотів стояти на твоєму шляху.

Томмі простягнув руку й обережно стряхнув лід з розпущених пасм волосся, що стирчали з-під шапки. — Вибач, що не відповів тобі одразу. Я був такий вражений, що всі слова англійською повилітали з голови.

Я була настільки щаслива, наче чекала побачити, як сніг під ногами тане від радості, що переповнювала мене.

— Ах, ще одна умова мого перебування тут. Тобі доведеться навчити мене фінської. Навіть Гурта розуміє дві мови. Я не дам собаці мене принизити.

Томмі засміявся.

— Із задоволенням.

And then he took my hand, and we walked back across the magical line of the Arctic Circle and onwards through the snow together.

А потім він взяв мене за руку, ми разом перетнули чарівну лінію Північного полярного кола і продовжили йти по снігу.

Chapter 2. Translation commentary

2.1. Book description

Meet Me Under the Northern Lights is a contemporary romantic story by the British author Emily Kerr, first published on December 1, 2021. It combines romance, life drama, self-discovery, and life reflection. The book quickly became popular among readers due to its atmospheric, warm, and inspiring stories.

The events take place in Finland, amid breathtaking winter landscapes and the beauty of the Northern Lights. The main character, Lucy Fairweather, is a young talented radio host, who is rapidly climbing the career ladder. Her life is turned upside down when a viral video spreads across social media and destroys her reputation. To avoid scandal and escape painful memories, Lucy leaves England and goes to Finland to help out at a tourist center in the Arctic. There she meets Tommy, the owner of the place — a handsome, kind but reserved man who also has his own wounds.

Finally, surrounded by nature, peace, and new people, Lucy slowly finds a new purpose in life, the drive to move forward, and hopefully, love. In a cold but wonderful world, she accepts reality, forgets the past, and starts life with a clean slate.

The atmosphere of the book is incredibly cozy, pleasant, and wintery, with a strong sense of isolation and, at the same time, hope for a new future. The author skillfully conveys the beauty of northern nature, the feeling of frosty air, snow all around, silence, and the light of the Northern Lights.

Pernille Hughes, author of *Probably the Best Kiss in the World*, described the book as a properly heart-warming read for a cold winter's day (Emily Kerr writes, 2024).

The main themes of this romance are self-discovery, inner healing, one more chance in life, and hope. The idea of the book is that even after big mistakes, painful losses, and despair, you will find happiness, peace, and love if you dare to take the first step towards a new life and open your heart.

So, the book is ideal for winter evenings when you want something soulful, warm, and inspiring.

2.2. About the author

Emily Kerr is a British writer and author of contemporary romantic comedies known for their warm humor, relatable characters, and atmospheric descriptions that lift the spirits.

She was born in York, United Kingdom. Emily studied Classics at the University of Oxford, then did an MA in Broadcast Journalism. She works as a television journalist based in Yorkshire and loves the interesting variety of people she meets on a daily basis (Emily Kerr writes, 2024).

Undoubtedly, her experience in journalism helps her create realistic characters and natural dialogue in her books.

As the author notes in her blog, she has been scribbling stories on bits of paper ever since she could write. Even in free time, Emily Kerr is usually immersed in books or typing something on her laptop. She also enjoys various outdoor activities, such as running. Traveling is an integral part of her life, with Greece holding a special place in the writer's heart.

Emily Kerr's first book was the novel *Who Does He Think He Is?* (2016), after which the author continued to write interesting, thought-provoking, and inspiring stories about people searching their way through life. However, the author gained recognition and fame thanks to the romantic comedy *Meet Me Under the Northern Lights* (2021), which explores themes of escape, self-discovery, and the power of nature.

Emily is a member of the Romantic Novelists' Association. Her book *Take A Chance On Greece* won the Jane Wenham-Jones Award for Romantic Comedy at the Romantic Novel Awards 2023 (Emily Kerr writes, 2024).

The author may be appealing to those who love romantic stories with deep meaning and scenic descriptions of nature; who enjoy themes of self-acceptance, friendship, love, and new beginnings.

2.3. Text characteristics

The novel *Meet Me Under the Northern Lights* by Emily Kerr is a contemporary romantic comedy with elements of drama, humor, and self-discovery.

The nature of the plot is the first-person narrative, from the perspective of Lucy Fairweather, the main character. This creates a sense of identification with the character, as the reader accompanies the protagonist through every moment of their life. It gives a sense of intimacy, allowing us to experience all the emotions, experiences, and challenges together with the main character.

The book consists of 34 chapters. The structure is linear, and the events develop sequentially, from chaos in the public life of the main character to finding peace. The style of the book is light, understandable, and emotionally rich. The author skillfully uses vivid descriptions to convey the magnificence and beauty of Arctic landscapes. The language is modern and colloquial, making the interactions between the characters believable and convincing.

Overall, the novel is very emotional, with many dialogues in which the characters express joy, happiness, anger, disappointment, and despair. Thus, one of the distinctive features of this book is its emotionality. Therefore, in what follows, we will define the emotionality in the original text as well as ways to preserve it in translation.

2.4. Emotionality in literary translation and linguistic levels

Translation of literary works has long been concerned with the challenge of faithfully rendering the meaning of the source text into another language. Translation theory has traditionally focused solely on the linguistic equivalence of words and phrases (Hanafi, 2025). It can be assumed that, recently, special attention has been paid to the intangible aspects of language that contribute to the emotional depth of literary works. We are talking about hidden emotional subtext, the mood and motivation of characters, tone, and irony, which cannot always be captured through direct translation.

Emotionality is one of the key elements of literary works that influences the reader's perception of the story. It is not just a decorative effect; emotionality shapes the reader's interest and empathy for the characters and enhances the aesthetic effect. Emotionality in literature is the ability of a text to evoke feelings and thoughts, convey inner states and reflect the narrator's attitude (Holliday, 2018).

It seems reasonable to suggest that translators of literary works face a great number of challenges, as cultural, psychological, and contextual features must be taken into account when translating emotions. No wonder knowledge of culture, history, and the background of the source language plays a key role. In some languages, emotions are expressed openly and there are numerous words and ways to convey them. In other languages, however, the situation is quite the opposite (Jurášová & Kissová, 2021). Thus, it is difficult to achieve complete accuracy when translating emotions, but there are many ways to preserve and adapt them to the target audience as much as possible.

In literary translation, emotionality is a multidimensional phenomenon. According to modern translation theory by Mona Baker (2011), emotional expression in translation can be reproduced at several interrelated linguistic levels. These include the lexical level, the grammatical level, the syntactic level, and the stylistic level. In our opinion, together they ensure the integrity of the

emotional impact in the translated text and allow the translator to preserve the aesthetic and psychological resonance of the original.

I. Lexical level

It may be argued that at the lexical level, emotionality in translation is conveyed through the careful selection of lexical units. The vocabulary should have the closest possible meaning and the same emotional and evaluative charge as in the source text. Vocabulary is the most immediate layer through which a translator can convey feelings, moods, and attitudes, as even minor lexical changes can alter the emotional perception of a scene (Mansoori, 2007).

As Mona Baker (2011) claims, equivalence at the word level involves not only denotative meaning but also connotative and stylistic associations that shape readers' emotional response. Thus, it should be assumed that in literary translation, lexical choice is key, as it must accurately reflect the author's individual style, the intensity of the characters' emotions, and the communicative intent of each statement. In addition, it is important to preserve and correctly convey idiomatic expressions, colloquial phrases, emotionally charged adjectives, etc., as they preserve the authenticity of the characters' voices and tone in the translated language.

One of the most fundamental theories explaining the connection between meaning and emotional effect, as well as how it is conveyed between languages, is the theory of Eugene Nida (1964).

Nida holds that translation is both a science and an art, and that cultural context, the text's content, and its spirit should be prioritized over word-for-word translation (Zoe, 2013). Therefore, it can be assumed that the concept of equivalence is one of the central issues in translation studies, as it defines the relationship between the source and target texts and determines how meaning, style, and emotional effect are conveyed from one language to another.

According to Nida (1964), there is formal and dynamic (functional) equivalence. Formal equivalence is used to preserve the form and content of the original text as accurately as possible. The translator's task is to remain faithful to the original form, even if the result may seem unnatural to the target audience. Instead, the main idea of dynamic (functional) equivalence is to ensure that the translation elicits the same emotional and cognitive response in the target audience as the source text does in its readers. Therefore, the translator may change the structure, vocabulary, or imagery of the original text to provide naturalness, readability, and emotional resonance in the translation.

When translating Emily Kerr's book *Meet Me in the Northern Lights*, dynamic equivalence plays a crucial role in conveying emotional nuances at the lexical level. Words and expressions are often adapted, replaced, and reinterpreted in order to preserve the tone, idea, atmosphere, and psychological depth of the original, rather than simply reproducing its literal meaning.

(1-s) *No need to get your knickers in a twist* (Kerr 2021, p. 12).

(1-t) *Не роби з мухи слона* (Керр/Кебець 2025).

The expression *No need to get your knickers in a twist* is an English colloquial idiom meaning “don't worry” or “don't fuss”. The Ukrainian translation we offer sounds natural and conveys the same emotional intonation. Molina and Hurtado (2002) argue that the variation technique allows the translator to preserve the meaning and function of the source text, while changing the form of expression, word order, style, or sentence structure in order to achieve a more natural sound or adapt to the cultural and linguistic context of the target language.

(2-s) *I am so ravenous I could eat my own arm* (Kerr 2021, p.13).

(2-t) *Я голодна, як вовк* (Керр/Кебець 2025).

A literal translation would sound completely strange and not natural to our audience, so we found a dynamic equivalent and translated using variation.

(3-s) *Where the bloody hell have you been?* (Kerr 2021, p. 9).

(3-t) *Де тебе, чорт забирай, носило?* (Керр/Кебець 2025).

In the source text, the phrase *bloody hell* serves as a colloquial swear word to intensify emotions, expressing anger, irritation, or surprise. A literal translation of this element «криваве пекло» would sound unnatural to a Ukrainian audience, so it was changed to the well-known expression «чорт забирай», which is an established equivalent.

(4-s) *My attempt to ingratiate myself with Barry's replacement was met with stony silence* (Kerr 2021, p. 9).

(4-t) *Я намагалася задобрити заміну Баррі, але у відповідь отримала гробову тишу* (Керр/Кебець 2025).

In the English expression “stony silence” the adjective “stony” has a figurative meaning of emotional coldness, indifference, and lack of reaction. The Ukrainians do not use the phrase «кам’яна тиша» in this sense, so we choose «гробова тиша» which is a popular Ukrainian metaphor with the same emotional effect and an established equivalent.

(5-s) *This is Lucy Fairweather, wishing you fair weather for today* (Kerr 2021, p. 9).

(5-t) *З вами була погода від Люсі. Нехай проблеми та незгоди не роблять вам в житті погоди* (Керр/Кебець 2025).

The phrase in the source text, “wishing you fair weather for today,” is a lexical pun on the presenter’s name (Fairweather) and the wish for “good weather”. A literal translation would sound dry and lose the intended humor and style.

In the translation «З вами була погода від Люсі. Нехай проблеми та незгоди не роблять вам в житті погоди» the compensation technique was used, since the pun cannot be translated literally, which would be unclear, we have reproduced it in another part of the sentence to preserve the overall effect and function of the message.

(6-s) *Jonno's up next with his Wednesday Whiners, sorry, Winners...* (Kerr 2021, p. 12).

(6-t) *А далі в ефірі Джонно зі своєю програмою «Середа ледарів», ой, вибачте, «Середа лідерів»...* (Керр/Кебець 2025).

In this case, our task was not only to reproduce the meaning, but also to preserve the humorous effect and phonetic parallelism of the original. The English pun is based on the alliteration and minimal phonetic difference between *Whiners* and *Winners*. The translation «Середа ледарів»,

«Серед лідерів» maintains both the play on words and the repetition of the initial consonant «Л». And the discursive creation technique was used to create a new pun.

Given the importance of lexical equivalence in conveying emotional and stylistic nuances in translation, the role of emotionally charged vocabulary must also be taken into account. It plays an important role in literary translation, as it allows not only the literal meaning to be conveyed, but also the emotional tone and aesthetic impact of the original text. As Mona Baker (2011) notes, equivalence at the lexical level must take into account both denotative and connotative meanings, since emotional nuances shape the reader's perception and interaction with the text. In our translation of *Meet Me Under the Northern Lights*, there are several instances of emotionally charged vocabulary.

(7-s) Skye, bless her, had offered me half of her scrambled vegan egg substitute (Kerr 2021, p. 11).

(7-t) Скай, добра душа, дала мені половину свого веганського омлету (Керр/Кебець 2025).

The expression «добра душа» has a strong positive connotation and creates a sense of closeness between the characters. The variation, modulation and transposition techniques were used.

(8-s) ...to wake up the good folk of the UK (Kerr 2021, p. 8).

(8-t) ...щоб розбудити своїх любих шанувальників з усієї Британії (Керр/Кебець 2025).

The word «любі» adds warmth and intimacy to communication with listeners. We decided to make the translation more specific, so the particularization and amplification techniques were used.

(9-s) That's the problem with excessive drinking, it gives you the munchies (Kerr 2021, p. 13).

(9-t) У тому й біда, коли перебираєш з алкоголем — з'являється страшенний жор (Керр/Кебець 2025).

In this sentence, using the variation and modulation techniques, the expression «страшенний голод» is a colloquial expressive unit that conveys not just hunger, but an emotionally charged state of irritated appetite.

Thus, emotionally charged vocabulary is actively used in Ukrainian translations to preserve and create a lively, warm tone in the story.

Another important aspect of conveying emotionality at the lexical level is the use of diminutive forms. These are lexical and morphological means used to express emotional nuances such as affection, intimacy, irony, or condescension (Dressler & Barbaresi, 1994).

(10-s) Let's toast your life as Mummy Skye (Kerr 2021, p.16).

(10-t) Тож вип'ємо за нове життя мамусі Скай (Керр/Кебець 2025).

In the Ukrainian translation, the diminutive form of the word «мамуся», which is an established equivalent, emphasizes the warmth and tenderness. This way, the reader immediately feels the close connection between the girlfriends.

(11-s) As I stared at the bright displays in the windows and tried to focus on deciding whether to get a treat for Skye or something cute for the baby... (Kerr 2021, p. 21).

(11-t) Коли я заглядала в яскраві вітрини і намагалася вирішити, чи купити щось смачненьке для Скай, чи якусь милу дрібничку для дитини... (Керр/Кебець 2025).

By using diminutive forms in translation as «смачненьке», «мила дрібничка» we demonstrate the character's warm attitude towards the friend and towards the baby.

Thus, the lexical level plays a key role in literary translation. It directly affects the accuracy, emotional expressiveness, and stylistic fidelity of the text. Careful word choice allows the translator to preserve the author's tone, idea, and character's voice, as well as maintain the intensity of emotions, humor, or irony. All this ensures that the text in the target language evokes the same psychological and aesthetic effects in readers as the original text. Therefore, mastery of lexical choice is a prerequisite for achieving communicative and artistic equivalence in translation.

II. Grammatical level

Emotionality in literary translation is not limited to the lexical level; it is also shaped by the grammatical organization of the source text. Although lexical choices convey explicit emotional connotations, grammatical structures determine how emotions are organized, emphasized, and rhythmically expressed in the text. As Catford (1965) notes, grammatical equivalence involves not only the transfer of syntactic patterns, but also the reproduction of textual functions such as focus, tension, and expressiveness.

Mona Baker (2018) emphasizes that grammatical choices—tense, aspect, voice, modality, and word order—directly influence how readers perceive the author's emotional stance. Therefore, it can be argued that by using these grammatical systems, translators can reproduce or transform the pragmatic force of an utterance.

In literary translation, modality is one of the key grammatical and semantic categories that helps express a character's emotions, attitudes, and interpersonal stance. Modality reflects how the speaker perceives what they are saying — whether as fact, possibility, doubt, necessity, or emotional evaluation. As Halliday (1994) explains, modality operates between “yes” and “no,” expressing degrees of certainty, obligation, or desire that give speech its emotional colour and interpersonal meaning.

House (2015) notes that the translator must convey “the speaker's attitude to reality,” not just the content of the statement. English relies heavily on modal words (must, should, could, might), while in Ukrainian, modality is expressed through parenthetical words (мабуть, певно, схоже), intonation, and aspectual forms. Therefore, translators should use functional substitutions.

(12-s) *You and Henri must be absolutely thrilled* (Kerr 2021, p.16).

(12-t) *Ви з Генрі, певно, неймовірно щасливі* (Керр/Кебець 2025).

In this sentence, the modal verb "must" expresses a warm assumption filled with empathy and positive emotion. The Ukrainian equivalent «певно» accurately conveys the same friendly excitement and supportive tone. Moreover, we sense the character's confidence in her thoughts. «Певно» is an established equivalent here.

(13-s) *That drink I had must have gone to my head quicker than usual* (Kerr 2021, p. 23).

(13-t) *Той напій, певно, швидше, ніж зазвичай, вдарив мені в голову* (Керр/Кебець 2025).

The Ukrainian particle «певно», which is an established equivalent, reproduces the nuance of assumption and maintains the humorous tone. So, the emotional effect of self-deprecating amusement is successfully conveyed.

(14-s) *I know I should have been with you (Kerr 2021, p. 277).*

(14-t) *Знаю, що мав бути поруч (Керр/Кебець 2025).*

The construction "should have been" expresses regret and guilt for not fulfilling an expected action. The Ukrainian «мав бути» accurately reflects this feeling of remorse and emotional sincerity. Pronouns were omitted through reduction, which sounds more natural. The modal verb was translated through an established equivalent.

(15-s) *I guess he'd spent the night on my sofa (Kerr 2021, p. 13).*

(15-t) *Гадаю, він заночував на дивані (Керр/Кебець 2025).*

This sentence shows epistemic modality, which indicates the speaker's assessment of the likelihood that a proposition is true (Crystal, 2008). The phrase «Я гадаю», which is an established equivalent, indicates uncertainty and mild curiosity. Several words were omitted through the reduction technique.

Thus, when translating *Meet Me Under the Northern Lights*, it can be argued that modality serves as an important tool for conveying confidence, assumption, joy, regret, affection, uncertainty, or self-reflection.

Emotionality often depends on how actions are presented in time, since verbal aspects shape the perception of duration and completeness of experience (Baker, 2018). There are some instances of the use of continuous and perfect tenses in the source text.

(16-s) *I was not slurring my words (Kerr 2021, p. 18).*

(16-t) *Я не бурмотіла (Керр/Кебець 2025).*

The English Past Continuous form conveys defensiveness and emotional tension. The example indicates that the action was long and drawn out and preserves the speaker's emotional insistence, maintaining the tone of denial. The variation and reduction techniques were used to make natural translation.

(17-s) *I guess I was thinking that if I couldn't find Tommi... (Kerr 2021, p. 275).*

(17-t) *Мабуть, я думала, що якщо не знайду Томмі... (Керр/Кебець 2025).*

This sentence combines epistemic modality and continuous aspect, expressing hesitation and reflection. "I guess" is translated as «мабуть», which is an example of modulation. "I was thinking" is translated literally as «я думала».

(18-s) *My frantic ringing of the buzzer had woken him from a nap (Kerr 2021, p. 7).*

(18-t) *Мої панічні спроби достукатися розбудили його* (Керр/Кебець 2025).

(19-s) *I hadn't seen him when I'd set off, so I guess he'd spent the night on my sofa* (Kerr 2021, p. 13).

(19-t) *Я не бачила його, коли йшла з дому, тож, гадаю, він заночував на дивані* (Керр/Кебець 2025).

The source text emphasizes the action that occurred previously, using Past Perfect. The Ukrainian translation conveys the result and main action using Past Simple, which looks more natural because the sequence of actions and consequences are preserved. The established equivalents and reduction were used in the translation.

As for the types of sentences, in English, sentences serve different functions and can express a range of emotions. The main types of sentences are declarative, interrogative, imperative, and exclamatory (Quirk, Greenbaum, Leech, & Svartvik, 1985).

When translating the book *Meet Me Under the Northern Lights*, it can be argued that most of the sentences were declarative. They state facts, opinions, or information (Murphy, 2019). Although they are mostly neutral, they can convey subtle emotions through word choice or context.

However, interesting examples of interrogative sentences were also observed. Interrogative forms are grammatical constructions used to ask questions, seek confirmation, or express doubts and emotions (Huddleston & Pullum, 2002). Downing and Locke (2020) note that in fiction, interrogative constructions often take on expressive or rhetorical meaning, reflecting a character's confusion, self-reflection, or emotional turmoil.

(20-s) *How dare you?* (Kerr 2021, p. 278).

(20-t) *Як ти смієш?* (Керр/Кебець 2025).

This exclamatory-interrogative form expresses indignation and anger. The Ukrainian equivalent conveys the same emotional charge.

(21-s) *What do you want, Skye?* (Kerr 2021, p. 285).

(21-t) *Чого ти хочеш, Скай?* (Керр/Кебець 2025).

The interrogative form here expresses a combination of curiosity and slight irritation. The translation is literal.

(22-s) *But I'm due on air in less than ten minutes?* (Kerr 2021, p. 7).

(22-t) *Але я маю вийти в ефір менш ніж за десять хвилин!* (Керр/Кебець 2025).

(23-s) *That's amazing news* (Kerr 2021, p. 16).

(23-t) *Це чудова новина!* (Керр/Кебець 2025).

In the examples above, our translation decision was to make the translated sentences exclamatory to add emotion, since exclamatory sentences explicitly express strong feelings such as

joy, anger, or surprise and always end with an exclamation mark (Quirk et al., 1985). There is no such intonation in the source text.

In the first example, most of the words are translated literally, and the phrase "on air" «вийти в ефір» is conveyed using amplification and established equivalent. The second sentence is translated literally.

And imperative sentences give orders, instructions, or requests and can convey authority, urgency, encouragement, or emotion depending on the tone (Azar & Hagen, 2017). In the book *Meet Me Under the Northern Lights*, there are imperative sentences expressing a call to action. For example:

(24-s) Give him a ring on his mobile (Kerr 2021, p. 257).

(24-t) Подзвони йому на мобільний (Керр/Кебець 2025).

In summary, grammatical level plays a significant role in translation, not only to preserve semantic accuracy but also to maintain emotionality. This level determines how feelings, attitudes, and personal nuances are encoded, conveying shades of intensity, confidence, doubt, etc. Moreover, since English and Ukrainian have different grammatical resources for expressing these meanings, the translator faces the difficult task of accurately reproducing the emotionality in the target language.

III. Syntactic level

In literary translation, especially in case of translating romance novels, the syntactic level plays an equally important role. It should be noted that sentence structure, i.e., length, complexity, and internal arrangement, undoubtedly affects emotional perception, rhythm, and tone. As Leach and Short (2007) point out, syntactic variations emphasize key ideas in the narrative, create a certain tempo, and reflect the psychological state of the character. Syntax helps to express a variety of emotions, such as tension, excitement, calm, etc. Therefore, the translator faces the challenge of reproducing or adapting the syntactic structure of the source text in order to preserve its emotionality.

As noted by Quirk et al. (1985), sentences can be classified according to their length and complexity, which indeed affects clarity, style, and emotional tone. Short simple sentences contain only one clause and are often used to create emphasis, clarity, and a fast rhythm. In contrast, long complex sentences consist of several subordinate clauses and allow the author or speaker to convey nuances of ideas, logical connections, and a more sophisticated or academic style (Huddleston & Pullum, 2002).

In the translation of *Meet Me Under the Northern Lights*, it is noticeable that short simple sentences can convey anxiety or urgency, while long complex sentences often indicate reflection, calmness, or emotional depth. This contrast is clearly evident in the sentences analyzed.

(25-s) I felt a stab of fear (Kerr 2021, p. 18).

(25-t) Мене охопив страх (Керр/Кебець 2025).

The short sentence with the phrase «охопив страх» conveys an instant emotional reaction of fright. The modulation and reduction techniques were used in the translation to make it sound dramatic and natural.

(26-s) I forced a smile (Kerr 2021, p. 20).

(26-t) Я змусила себе посміхнутися (Керр/Кебець 2025).

Both versions are short and emotionally restrained; the syntactic simplicity here reflects self-control under emotional pressure. The Ukrainian version is amplified.

(27-s) I'd always known Mike had a problem with a woman being in the big job, but these were serious accusations he was making, and I couldn't afford for them to stick (Kerr 2021, p. 18).

(27-t) Я завжди знала, що Майк не сприймає жінок на топових посадах, але це були серйозні звинувачення, і я не могла допустити, щоб вони розлетілися (Керр/Кебець 2025).

And this is an example of a long, complex sentence that conveys the philosophical reflections of the protagonist. To preserve the name Mike, we used the borrowing technique. In addition, modulation and reduction were applied to ensure that the translation would sound natural and readable to our audience.

(28-s) The world of radio is a ruthless place, where change is a constant and there is always a threat from the shiny new up-and-coming presenters (Kerr 2021, p. 21).

(28-t) - Світ радіо — це безжальне місце, де постійно відбуваються зміни, де завжди існує загроза з боку нових, яскравих і перспективних ведучих (Керр/Кебець 2025).

This is a long, complex sentence that conveys a summary and a philosophical reflection. It shows the protagonist's thoughts and provides examples. The translation preserves the syntactic symmetry, rhythm, and tone through the syntactic modulation.

Thus, it can be argued that short simple sentences in translation convey a range of emotions, such as anxiety, determination, irritation, and fear, while long, complex sentences convey reflection, memories, melancholy, and tenderness. Understanding these differences is extremely important for translators. Choosing between simple and complex syntactic structures can significantly affect the preservation and conveyance of emotion in the target text.

IV. Stylistic level

In the translation of literary works, stylistic level is particularly important because it reflects the author's worldview and emotional intent. As Nida and Taber (1982) claim, stylistic equivalence aims not only to preserve meaning, but also to evoke a similar emotional and aesthetic response in the target reader. Therefore, it can be argued that the stylistic level is about the author's individual manner of expression, so the translator must be able to convey metaphors, irony, hyperbole, idioms, and other stylistic devices that shape the tone and rhythm of the narrative in the same way as in the original.

According to Baker (2018), in the translation of literary works, the stylistic level is closely linked to the cultural and emotional context. It has to acknowledge that what sounds passionate or tender in English may require rephrasing or lexical modulation in Ukrainian, as the expressive effect must be preserved. Therefore, in translation, the stylistic level is an act of creativity on the part of a translator.

In *Meet Me Under the Northern Lights*, there is frequent use of colloquial and conversational language, which creates a natural, understandable tone and reflects the realities of modern communication. The characters speak informally, using idiomatic expressions, abbreviations,

spontaneous exclamations, comparisons, and jokes. Here are a few examples from the book and their translations:

(29-s) *I pushed all guilty thoughts about lateness to the back of my head and set off in search of sustenance. On a day like today, there was only one solution for my current state of bleurgh* (Kerr 2021, p. 14).

(29-t) *Я забила на всі думки про запізнення і вирушила шукати чим підкріпитися. У такі дні, як сьогодні, був лише один спосіб позбутися цього трешаку* (Керр/Кебець 2025).

(30-s) *And a good morning to you too, Mike. Really sorry I'm cutting it so fine* (Kerr 2021, p. 9).

(30-t) *І тобі доброго ранку, Майк. Вибач, що через мене піджимає час* (Керр/Кебець 2025).

(31-s) *There was a pause as he started scrolling* (Kerr 2021, p. 284).

(31-t) *Настала пауза і Томмі почав скролити телефон* (Керр/Кебець 2025).

The examples above show how colloquial language and an informal atmosphere are preserved. The use of everyday expressions such as «піджимає час», «забила на всі думки», «скролити телефон» helps to create a clear, interesting, and familiar translation for Ukrainian readers. This is the way to convey the natural intonation and emotional tempo of modern communication, which is typical of Emily Kerr's style. As for the techniques, to convey the same meaning, a variation was used, and in the third example, a borrowing in the word «скролити».

Next, it is necessary to consider emotional intensity, which refers to the degree or strength of emotional expression in a text, i.e., how strongly a character feels or conveys emotions such as joy, anger, or sadness. According to Hatim and Mason (1990), emotional intensity is a key component of the affective meaning of a text, influencing the reader's emotional engagement and empathy.

(32-s) *My brain really wasn't up to* (Kerr 2021, p. 11).

(32-t) *Мій мозок ледь не закипів* (Керр/Кебець 2025).

The original English phrase conveys mental exhaustion or overwhelm in a subtle, idiomatic way. The Ukrainian translation amplifies this feeling by using a metaphor «ледь не закипів»

(33-s) *I forced a raucous peel of laughter which left my brain vibrating in my skull* (Kerr 2021, p. 11).

(33-t) *Я змусила себе розреготатися так гучно, що здавалося, мій мозок ось-ось вибухне* (Керр/Кебець 2025).

The Ukrainian version further intensifies the emotionality by using «ось-ось вибухне», a hyperbolic metaphor that emphasizes both the power and emotional intensity of the laughter. Amplification is used in the Ukrainian translation.

Besides, while translating the book, we had to deal with a significant number of interjections and discourse markers. Interjections are short, independent words or sounds (*oh, wow, hey*) used spontaneously to express feelings such as surprise, joy, anger, or empathy (Aryanti, 2024). Discourse

markers are words or phrases (*well, so, you know, actually*) that organize speech, connect ideas, and show the speaker's stance or emotional tone (Norrick, 2007).

(34-s) *Oh bog off, Mike* (Kerr 2021, p. 14).

(34-t) Майк, та відвали (Керр/Кебець 2025).

This example from the translation illustrates the accurate conveyance of the emotionality of exclamations. The spontaneity and expressiveness of “Oh” is preserved through natural Ukrainian equivalents that convey surprise, realization, or irritation.

(35-s) *Well, you've got your heart set on something much bigger* (Kerr 2021, p. 278).

(35-t) Ну, твої амбіції куди більші (Керр/Кебець 2025).

Here the discourse marker “well” is translated as «ну», which is an established equivalent, preserves the conversational tone and softens the transitions between thoughts.

Furthermore, it can be argued that stylistic devices such as epithets, metaphors, hyperbole, similes, repetition, parallelism, play a key role in conveying emotions and tone in translation. They help recreate the author's voice, attitude, and emotional impact on the reader.

1) Epithets:

(36-s) *As I remembered those precious words, Tommi reached down and took my hand* (Kerr 2021, p. 288).

(36-t) Коли я згадала ті цінні слова, Томмі нахилився та взяв мене за руку (Керр/Кебець 2025).

2) Metaphors:

(37-s) *It felt like we'd stepped back several centuries* (Kerr 2021, p. 180).

(37-t) Було відчуття, що ми перенеслися на декілька століть назад (Керр/Кебець 2025).

3) Hyperboles:

(38-s) *It was destroying me, the thought of you going, but I didn't want to stand in your way* (Kerr 2021, p. 289).

(38-t) Думка про те, що ти поїдеш, розривала мене зсередини, але я не хотів стояти на твоєму шляху (Керр/Кебець 2025).

4) Similes:

(39-s) *Our gloves were so thick it was like holding hands with a bundle of fabric* (Kerr 2021, p. 288).

(39-t) Наші рукавички були такими товстими, що триматися за руки було як обіймати згорток тканини (Керр/Кебець 2025).

5) Parallelism:

(40-s) I knew we had a long way to go in our grieving process and in our relationship, but it felt like we were moving closer together in our understanding of each other (Kerr 2021, p. 288).

(40-t) Я знала, що попереду довгий шлях — пережити горе, розібратися зі стосунками, але здавалося, ми ставали ближчими одна до одної і порозумілися (Керр/Кебець 2025).

A parallel structure «пережити горе — розібратися зі стосунками» was used here to reflect the emotional development of the original. This device emphasizes the slow process of grief and the emotional growth of the characters. The transposition technique was used.

6) Repetition:

(41-s) I looked at Tommi, really looked at him, and without anything more being said, somehow I knew that everything would be alright between us (Kerr 2021, p. 276).

(41-t) Я подивилася на Томмі, уважно подивилася, і без жодних слів зрозуміла, що між нами все буде добре (Керр/Кебець 2025).

The repetition of the verb "look" creates a rhythmic symmetry and intonation pause. The Ukrainian translation «Я подивилася на Томмі, уважно подивилася...» accurately preserves this effect, conveying the concentration, tenderness, and psychological depth of the scene. Borrowing and modulation were used to convey repetition.

Thus, these syntactic devices help maintain a natural flow of thought, emphasize key emotions, and create a sense of connection between the narrator's voice and the character's internal state. In the Ukrainian translation of *Meet Me Under the Northern Lights*, the reproduction of repetitive and parallel structures allows us to preserve the author's stylistic tone while ensuring that the reader will experience the same emotional resonance and intimacy as in the original text.

In conclusion, the stylistic level is one of the most important in reproducing emotionality, since it determines the author's individual tone, the atmosphere of the story, and the characters' speech patterns. When translating a modern romance novel, the translator should not only convey the content and the plot, but also preserve the stylistic integrity — the combination of colloquialism, humor, tenderness, or irony inherent in the author's manner. The adherence to stylistic level balance between the source and target texts makes the translation not only accurate, but also lively, natural, and capable of evoking the same feelings in the reader as the original.

Conclusions

Meet Me Under the Northern Lights is a contemporary romantic story by the British author Emily Kerr, first published on December 1, 2021. The main character, Lucy Fairweather, is a young talented radio host, who is rapidly climbing the career ladder. Her life is turned upside down when a viral video spreads across social media and destroys her reputation. The book combines romance, life drama, self-discovery, inner healing, love and life reflection.

One of the distinctive features of this book is its emotionality.

The concept of emotionality is a key element of literary works that influences the reader's perception of the story. According to modern translation theory by Mona Baker, emotional expression in translation can be reproduced at the lexical, the grammatical, the syntactic, and the stylistic levels. Together, they help convey meaning, tone, and nuance, ensuring that the target text retains the emotional impact of the source text.

To sum up, the lexical and stylistic levels were the most difficult to translate, and there were the most examples of them in the book *Meet Me Under the Northern Lights*. Percentage comparisons are provided in Appendix A.

In the translation process, various techniques were used to preserve the idea and message of the novel, as well as to make the translation natural and readable for the Ukrainian audience. The most commonly used methods include:

- Modulation 18,1%
- Established equivalent 12,5%
- Variation 11,1%
- Literal translation 11,1%
- Amplification 11,1%
- Reduction 11,1%

Other translation techniques are detailed in Appendix B.

The study of emotionality in translation is a promising field due to the growing interest in fiction, especially contemporary romance novels, a genre that relies on empathy, compassion, and reader interaction with characters. Emotions play a crucial role in communication, influencing people's perceptions and interests.

Further research in this area can provide translators with practical advice and a deeper understanding of how lexical, grammatical, syntactic, and stylistic choices affect emotional impact. In the end, this will lead to more effective and accurate translations between languages.

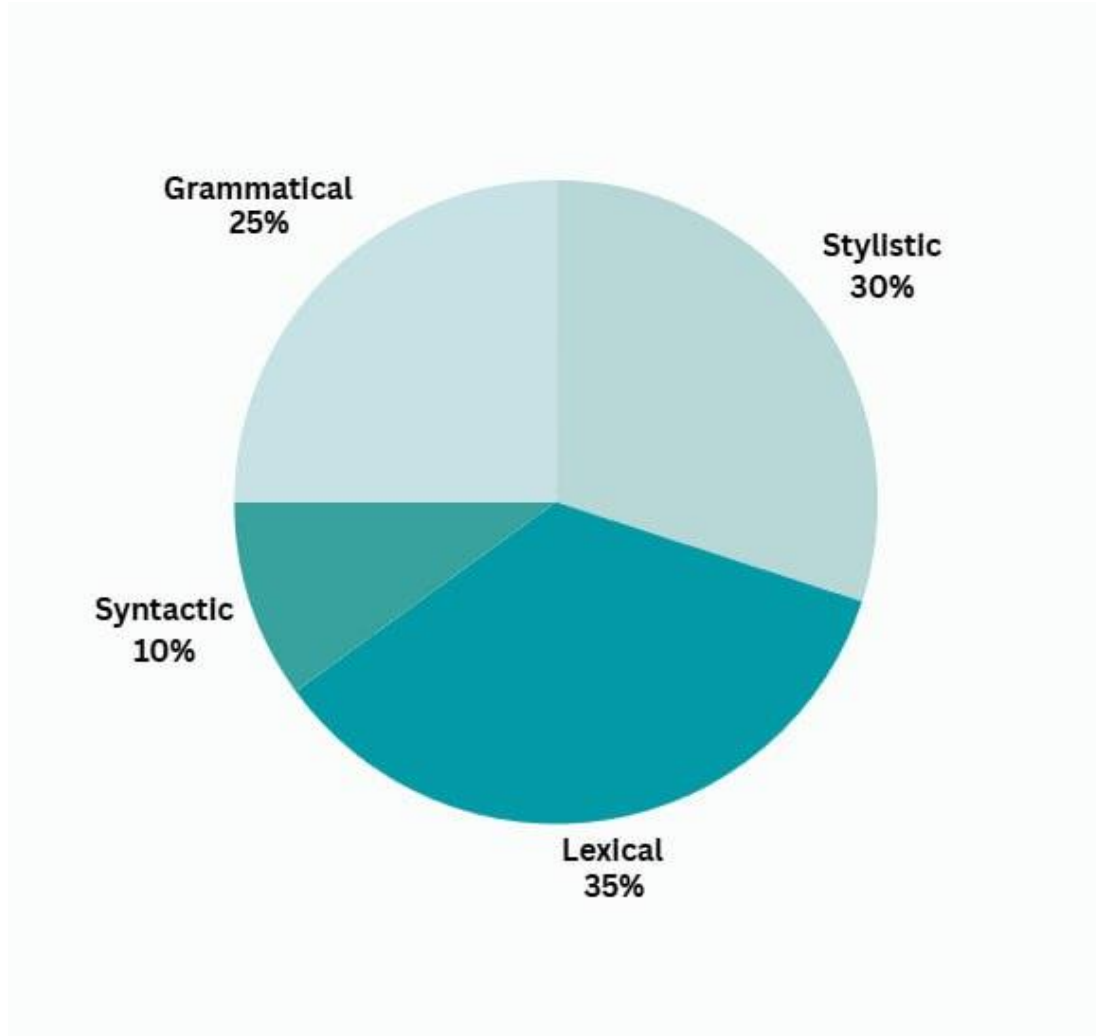
List of References

1. Aryanti, M. L. (2024). Interjections Functioned as Pragmatic Markers and Given/New Information. *CELT: A Journal of Culture, English Language Teaching & Literature*.
2. Baker, M. (2011). *In Other Words: A Coursebook on Translation* (2nd ed.). Routledge.
3. Baker, M. (2018). *In Other Words: A Coursebook on Translation* (3rd ed.). Routledge.
4. Catford, J. C. (1965). *A Linguistic Theory of Translation*. Oxford: Oxford University Press.
5. Crystal, D. (2008). *A Dictionary of Linguistics and Phonetics* (6th ed.). Oxford University Press.
6. Norrick, N. R. (2007). Pragmatic markers, interjections and discourse. *Catalan Journal of Linguistics*, 6(1), 159–168.
7. Downing, A., & Locke, P. (2020). *English Grammar: A University Course* (4th ed.). Routledge.
8. Dressler, W. U., & Merlini Barbaresi, L. (1994). *Morphopragmatics: Diminutives and Intensifiers in Italian, German, and Other Languages*. Walter de Gruyter.
9. Halliday, M. A. K. (1994). *An Introduction to Functional Grammar* (2nd ed.). Edward Arnold.
10. Hanafi, H. (2025). Beyond Words: The Translation of Emotion and Subtext in Selected Literary Texts. *International Journal of Linguistics and Translation Studies*, 6(2), 64–81. Retrieved September 14, 2025, from <https://ijlts.org/index.php/ijlts/article/view/586/307>
11. Hatim, B., & Mason, I. (1990). *Discourse and the Translator*. Longman: London.
12. Holliday, J. (2018). Emotional Intimacy in Literature. *The British Journal of Aesthetics*, 58(1), 1–16. Retrieved September 14, 2025, from <https://academic.oup.com/bjaesthetics/article-abstract/58/1/1/4349682?redirectedFrom=fulltext>
13. Huddleston, R., & Pullum, G. K. (2002). *The Cambridge Grammar of the English Language*. Cambridge University Press.
14. House, J. (2015). *Translation Quality Assessment: Past & Present*. Routledge.
15. Izsóf Jurášová, K., & Kissová, L. (2021). Language emotionality and the verbal expression of emotional experiences by bilinguals. *Československá Psychologie*, 65(5), 474–489. Retrieved September 16, 2025, from <https://ceskoslovenskapsychologie.cz/index.php/csps/article/view/176>
16. Kerr, E. (2024, June 16). Emily Kerr writes. Retrieved September 14, 2025, from <https://emilykerrwrites.com/blog/>
17. Leech, G., & Short, M. (2007). *Style in Fiction: A Linguistic Introduction to English Fictional Prose* (2nd ed.). Pearson Longman.
18. Mansoori, M. (2007). Natural Lexical Equivalence in Translation: A Semiotic Approach. *Iranian Journal of Translation Studies*, 5(17). Retrieved September 16, 2025, from <https://journal.translationstudies.ir/ts/article/view/114>
19. Molina, L., & Hurtado Albir, A. (2002). Translation techniques revisited: A dynamic and functionalist approach. *Meta*, 47(4), 498–512.
20. Murphy, R. (2019). *English Grammar in Use* (5th ed.). Cambridge: Cambridge University Press.
21. Nida, E. A. (1964). *Toward a Science of Translating*. Leiden: E. J. Brill.
22. Nida, E. A., & Taber, C. R. (1982). *The Theory and Practice of Translation*. Leiden: E. J. Brill.
23. Norrick, N. R. (2007). Pragmatic markers, interjections and discourse. *Catalan Journal of Linguistics*, 6(1), 159–168.
24. Quirk, R., Greenbaum, S., Leech, G., & Svartvik, J. (1985). *A Comprehensive Grammar of the English Language*. London: Longman.

25. Zoe. (2023, October 13). Translation Theories – Eugene Nida and dynamic Equivalence. CCJK. Retrieved September 16, 2025, from <https://www.ccjk.com/translation-theories-eugene-nida-and-dynamic-equivalence/>

Appendices

Appendix A. Conveying emotionality through linguistic levels in translation

Appendix B. The most common translation techniques used by D. Kebets

